

157. 497
Γ Σ Τ Ο Ρ Ι Α
+ Τ Ο Τ
Η Μ Π Ε Ρ Ι Ο Τ
Υ Ι Ο Υ Τ Ω Ν
Β Α Σ Ι Λ Ε Ω Ν
Τ Η Σ Π Ρ Ο Β Ε Ν Τ Ζ Α Σ .

Νεωστὶ τυπωθεῖσα, καὶ μετ' ἐπιμελείας
διορθωθεῖσα.

αὐτ'. Ε'ΝΕΤΙΗΣΙΝ, 1806.
←—————→
Παρά Πάυ Θεοδοσίῳ τῷ ἐξ Γραστίνας.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ,
 Κ Α Ι
 Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν
 Τ Η Σ
 Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Σ.

Ἀρχίζω πρώτον μ' ὄρισμόν, καὶ μὲ βεβλήν Κυεῖς,
 Νὰ διγνηθῶ ἀφήγησιν, αὐτῶ τῆ Ἡμπεεῖς.
 Καὶ γιὰ τὴν πανεξαίρετον, ὠραίαν Μαργαρῶνα,
 Ὅπ' ἔλαμπε τζ' ὀφθαλμοῖς, ὡσαύ χρυσῆ κορῶνα.
 Τὸ πῶς ἐξουσιόβησαν, ἀπὸ τὴ γονικάτης,
 Καὶ πάλιν εἰς τὸ ὕψρον, ἦλθαν εὐὴ ἀφουτεριάτης.
 Τὸ ποιὸν ἀγάσῃ θέλετε, εἰς τὴν διήγησίν τε,
 Ὡσαύ ἰδοῦτε τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν τελείωσίν τε.
 Τὸν εἶχα δὴ, καὶ μὲ ἄτυχον, ἀπλᾶ διαγραμμῶν,
 Βέλομαι νὰ τὴν βάλω γὰ, εἰς τὸ ρημαεισμῶν.
 Ἄν εἶν καὶ λάθω πεποτῆς, ὅποιος τὸ ἀναγνώσει,
 Ζητῶτε τὸ συμπάδιον, ἵνα νὰ μὲ τὸ δώση.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΗΜΠΕΡΙΟΥ.

Πρὸς τὴν Βασιλίαν, ἔτι τῆς Βασίλισσας ὡς Προσβύτζαι, ἔτι τῆς
ἑκαμῶν εἰς τὴν Τιδόν, ἔτι τῶν ἀνόμασαν Ἡμπέριον.

Α Ἦρωπος μέγας θαυμασός, Ρ' ἦγας τιμημένος,
Εἰς τὴν Προσβύτζαν ἦτονε, μυριοχαιτωμένος.
Εἶχε φεσάτα πέρλαμωρα, πλῆθος τὸ πεζιπόντε,
Καὶ ἄλλα πανυπέρλαμωρα, τὸ καβαλάεικόντε.
Ἀγάπα δὲ φεζὶ πολλῶ, νέες χαιτωμένες,
Χαισίματ' ἔδιδε πολλὰ, ἄρχη τῆς ἀδελωμένων.
Δακάτα εἶχε πάμπολλα, ὅσ' ὠρεῖσιν ἀπόστε,
Ἄλλος εἰδὴς δέεισκετο, εἰς πλεῖτος ὁμοίοςτε.
Ἡ τὸν πολλὰ βεργέτικος, καὶ ξακωσός ὡς ἄλλος,
Ξεχωριστός καὶ φρόνιμος, εἰς χαιτες μέγας.
Μόρον εἰς ἔβλεπε τινὰ, καλὸν εἰς τὴν καβάλα,
Δακάτα τῶν δίδε πολλὰ, χρυσάτε καὶ μεγάλα.
Ἡ τὸν δὲ πανύ θαυμασός, μέγας ἀδελωμένος,
Καὶ φεζισὰ πανδύμορφος, τῶν κονταειῶ ξιωμένος.
Οὐδεὶς ἐκ τῆς φεζαταγῆς, ἀπ' ὅλον τὸ φεσάτο,
Τετὸν εἰδὴς δέειθηκε, εἰς τὸν βάλῃ κάτω.
Εἰς βλεπέ τὰ φεσάτα τε, καὶ τῆς φεζαταγῆς τε,
Τὴν παρρησίαν τὴν πολλῶν, πλεῖτον καὶ τῆς τιμῆς τε.
Εὐφραίνετο καὶ ἀγάλλετο, πῶς εἶχε ξορδαμένα,
Τὰ παλικαεῖα ταῦμορφα, καὶ τὰ χαιτωμένα.
Καὶ ἡ λαμωρὰ καὶ θαυμασὴ, αὐτὴ ἡ σύζυγός τε,
Κάσρη καὶ χώρας εἶχασι, γι' αὐτὴν ὁ εἰδικός τε.

Ἄλλη ἐκ ἡττον σαὺ αὐτίκ', σ' ὀφείσῃ κτισμένη,
 Εἰς κάλλος κ' εἰς ἀρχοντιά, ἦτοτε τιμημένη.
 Ἀνδρόγυμον ὀρεκτικόν, σὸν κόσμον γαπημένον,
 Τὴν κείσιντες ἐκάμασιν, σαὺ ἦτον τὸ ζαμμισίον.
 Καὶ κάμασιν εἰς ἀειδμόν σωσὺς σαραίτα χρόνος,
 Ἄπικνοι τὸς ἐπέρασαν, εἶχον μεγάλας πόνας.
 Εἶχαν καρδίαν φλογερὴν, κ' τὴν μεγάλῃ λύπῃ,
 Καὶ πόνας ἀναείδμυς, πῶς τέκνον τὸς ἐλείπει.
 Καὶ πλήρωμα ἦδ' ἡμερῶν, κ' ἦδ' σαραίτα χρόνων,
 Χάειν τὸς ἔποιε Θεός, κ' ἔπεμψέ τες γόνιον.
 Ἀξίωσε τὴν Ρ' ἡγίσαν, σέ κείνον ὅπ' ἔποδες,
 Καὶ τὴν γαστέρα ἔπλησεν, ἦγαν κ' ἐγγασρώθη.
 Χαρὰν εἶχαν ἀνώδυμον, χαιρόμενοι σκιρτῶντες,
 Παιγνίδια παίζανε πολλά, εὐμορφα χαλαρῶντες.
 Λέγω ἀφ' ἧ σινέλαβεν, ἡ κόρη τὴν γαστέρα,
 Εἶχαν χορὸς κ' σκιρτισμὸς, ἅπαντες καθ' ἡμέραν.
 Ἐφάνισε ἦδ' τὸν Υἱόν, τὸν θαυμασὸν αὐτίκον,
 Ἠμπέριον τὸν εὐγαλαν, τὸ ὄνομα ἐκείνον,
 Καὶ τί γὰ λέγω δὲν μπορῶ, κ' πῶς γὰ θεάσω τόσα,
 Ἐξαπορεῖ ὁ λογισμὸς, αἱ χεῖρες κ' ἡ γλῶσσα.
 Τὸ πῶς γὰ ἀφηγήσασθαι, χαρὰς τῆ παλατίῃ.
 Ἀρχόντισσας ὅπ' ἔλαμπαν, μὲ ρῆχ' ἄτοβλατίῃ.
 Χρόνον δὲ κ' πλεόπερον, ἐκράτει ἡ χαρά τες,
 Ἀρχοντες κ' ἀρχόντισσας, γεμάτῃ κάμαρά τες.
 Ταῖς βάγαις τῶ ἐκάλεσεν, εἰπέ τες γὰ τιμᾶτε,
 Τὸ βρέφος σᾶς ἀδακαλῶ, κ' γὰ τὸ ἀγαπάτε.
 Προσέχετε τῇ νυκτὶ, κ' τὴν ἡμέραν μᾶλλον,
 Ὡς τ' ὅπ' ἡ γὰ τὸ φέρετε, τὴν ἡλικίας μεγάλον.
 Καὶ

Καὶ μὰ τὸ γέλοιο τὸ φορῶ, τὸ σέμμα τὸ βασιῶ,
 Εἰς ἄρχοντες ἄφρονας, καὶ ἀπίτια μεγαυῶ,
 Σὰς θύλω βάλῃ ξέρειτε, καὶ μὴ τὸ ἀμελήτε,
 Ἀμὴ γὰρ τὸ λαζοῦτε, καὶ γὰρ τ' ἀποκρατήτε.
 Ἡ βάλῃς ἐν μῶ ἀπιδῆς, τὸ βρέφος ἀνατρέφει,
 Καὶ γαλακτοβοφίζεντο, ὁμορφα δὲ τὸ ξέφει.
 Μετὰ δὲ πλὴν ἀναξοφίῳ, τεσσάρων χρόνων γάθῃ,
 Τὰ χράμματα τὸ ἔβαλον, ὁ Ρήγας γὰρ γὰρ μάθῃ.
 Καὶ παίδουσι δὲ τῆς γραφῆς, λεπτομερῶς μὲ πόθον,
 Ἐμάθαινε τὰ χράμματα, ἀπυδαίως ἀναγνώθων.
 Ἐμαθε καὶ κατέμαθε, βιβλία Φιλοσόφου,
 Ἀεισοτέλλῳ, Ὀμηρον, καὶ ἄλλων δὲ πανσόφων.
 Τὸν Εὐριπίδῳ τὸν σοφόν, καὶ τὸν Ἀεισοφάνῳ,
 Πίνδαρον, καὶ τὸν Σοφοκλῆ, Κάτωνα, καὶ Ἐπιφάνῃ.
 Ἐφθασε δώδεκα χρόνων, νόμος τῆς ἡλικίας,
 Φρόνιμος γὰρ καὶ ταπεινός, καὶ γλῶττις δὲ γλυκείας.
 Μακρὺς λιγνός καὶ εὐμορφος, καὶ γνωστικός μέγας,
 Πανύμνητος καὶ φημιστός, καὶ ἔπος ἔδειξ ἄλλος.
 Τὸ ἦθος καὶ ἡ σασσιμαῖς, πᾶσι γέροντος ὁμοιάζεν,
 Ὅσοι δὲ τὸν ἐβλέπασιν, ὅσῃα τὸν θαυμάζεν.
 Τὸ πρόσωπόν τε ἔκλαμπε, τὰ φρούρα πλεμισμονά,
 Τὰ χεῖλη τε σὰν κόκκινα, μὲ τὸ βρεζὶ βαμμονά.
 Τὰ μάτια τε ὀλόμαυρα, παίζεν χαμογελάσει,
 Καὶ πᾶσι μαλιά τε τὰ ξανθὰ, ὅλοι γὰρ αὐτὸν λαλέσει.
 Τὰ κάλλη καὶ ταῖς ὁμορφιαῖς, εἰς μίαν μερῆν ἀφίνω,
 Ἡ Ξελα καὶ ἡ γυναικά τε, γὰρ τύχαι σὰν αὐτίνο.
 Σὰν ἄφηκε τὰ χράμματα, ἄρχισε γὰρ στρατόν,
 Ταῖς πιδεξιαῖς τε κονταρῆ, καὶ γὰρ ταῖς μαθητόν.

Λίγος καιρός ἐπέρασε, κὶ χρόνος ὤδρ' ἔμπαρος τε,
 Εἰς τέλος ἐκατέμαθον, τὴν τέχνην τῆ πατρὸς τε.
 Στρατεῖαν καβαλαρικῶν, εἰς ἀρεσιαν ἐσέβη,
 Τινὰς ἐκ τῆς καβαλαρῆς, εἰδὲς τὸν ὄψιμα δέει.
 Ὅλοι ἐδειλιάζασιν, κὶ ζέμαν σὰν τὸ κάρυ,
 Καὶ πάντες ἐφοβῶντανε, γὰ παίζεν τὸ κοντάει,

Πῶς ὁ Ἡμπέλιος εὐίχουεν εἰς τὴν Γυόσρα εἰς α
 ζεῖον Καβαλάρω.

Εἰς καβαλάρης θαυμασὸς, ἦλθεσ ἀπ' ἄλλον τόπον,
 Καὶ τῆ Ρ'ηγὸς μὲ δέλημα, ζητᾷ μ' αὐτὸν τὸν ζόπον.
 Τινὰ ἐκ τῶ φασάτα τε, τὸ κάλλιον παλικάει,
 Νὰ τόνε βάλῃ μετ' αὐτὸν, γὰ παίζῃ τὸ κοντάει.
 Καὶ ὁ πατὴρ ὁ γέροντας, μὴ χαρᾶς τῆ λέγει,
 Βεῖσκει ἐκ τῶ φασάτα τε, κοντάει κὶ θαλέγει.
 Ἀνδραμυῖον κὶ φεικτὸν, τὸν εἶχε ὄλ' ἡ κτίσι,
 Οἷζειτον ἢ ἀρματωδῆ, πάγῃ γὰ τὸν παντήση,
 Τὸν ζεῖον ὅπῃ ζήησε, Προβείτζας τὸ κοντάει.
 Καβαλικῶει τὸ φαι, κὶ πάγει μὲ καμάει,
 Μετὰ καλῶν ὄφείπισιν, λαμπαρὰ ἀρματωμυῖος,
 Ἀνδραμυῖος ὁμορφος, καλὰ λυειωμυῖος.
 Ὡς π' ἔμαθον Ἡμπέλιος, ἐτρώθη ἡ καρδιά τε,
 Ἐσπάραξαν τὰ μέλη τε, ἄπτην τὰ σωδικά τε.
 Ἐπτα λυεῖκι ἐκλαμπαρον, πιδέξῃ ἀρματωμυῖος,
 Σείσαν χρυσῶν τῶ μάβρω τε, ἡλιοσπραπτομυῖος.
 Αὐτὸ πάγει γὰ παντηδῆ, Ἡμπέλιος μὲ τὸν ζεῖον,
 Δίχως βελῶν γονέων τε, θαύμασμα ἦτον ζεῖον.
 Καὶ

Καὶ εὖα δῶλον ἔσειλε, νὰ πάγη νὰ μίωσῃ,
 Νὰ πῆ τ' ἀνθρώπῳ πᾶσειλε, πατήρ τε νὰ γυρίσῃ.
 Κρυφὰ σιγὰ ἀνόητα, τινὰς μὲν ἀχραιοκήσῃ.
 Καὶ μάθητο πατέρας τε, κί αὐτίνον ἐμποδίσῃ.
 Τότε κρυφὰ ἐμίσησεν, Ἡμπέριος κὶ παγαίνει,
 Νὰ βρῆ τὸν ξένον ἀνθρώπον, ὅπῃ τὸν ἀναμείνει.
 Μὲ θράσος λεοδράκοντος, ἀσπίδας βρυχισμῆος,
 Ἀπάνω τε κατέβαινον, ὁ νέος ἀνδραμῆος.
 Ἐκτύπισαν τὴ βᾶκιωα, κὶ ὅλα τὰ παιγνίδια,
 Ἀρχοντες κὶ λαὸς πολὺς, ἐσέκασι πιπίδια.
 Νὰ βλέπῃσι τὴν ταραχὴν, πῃ θέλῃσι κτυπήσῃ,
 Ποῖος δὴ τὸ πὺς δύο τας, τὴν Γυῖοςρα νὰ νικήσῃ.
 Δὲν ἤξεύρε ἢ ὁ πατήρ, αὐτὰ τὰ Ἡμπέριος,
 Πῶς ὁ υἱὸς τε πολεμᾷ, μετ' αὐτῶ τὰ θηρία.
 Μᾶλλον κὶ ἐθεώρει τον, ποσῶς δὲν τὸν γνωρίζει,
 Πῶς εἶναι τὸ παιδάκι τε, αὐτὸ κὶ πολεμίζει.
 Μὰ πάντα θάρρει κ' εἶν' αὐτός, τὸν εἶχεν ἄποσείλη.
 Κ' ἔσεκε κὶ σοχάζετο, ποσῶς ἔδεν αἰμίλει.
 Καὶ σόνασιν οἱ δύο τας, ἐνάντιον τὰ κοντάγια,
 Στὴν μάχην γὰ νὰ δράμῃσι, ταῦμορφα παλικάρια.
 Ἀγελῶν τὰ φασία τας, τὰ πτερυσίγια κρᾶσιν,
 Ἐνας τὸν ἄλλον πολεμᾷ, κὶ κονταριαῖς κτυπεῖσιν.
 Καὶ ὁ Ἡμπέριος ἔρρηξε, σὰ σῆθος τὸν λαβαίνει,
 Σύσελλον τὸν ἐπέταξε, σὴν γῆν τὸν ἔξαπλώνει.
 Εὐθύς ἔχαρματώθηκεν, ὅτι νὰ τὸν γνωρίσῃ,
 Ὅλοι μικροὶ μεγάλοι τε, γὰ νὰ τὸν τιμήσῃ.
 Στὴν πόλιν ἢ τὴν ἐποικίαν, κὶ τὴν πολλὴν ἀνδρείαν,
 Ἐτῆσι παιδὶ σὰν ἦτονε, κὶ τὴν παλικαρίαν.

Μαθαίνει το πατέρας τε, ὃ νῦν τε μετασάθει,
 Τὸ πῶς δὲν τὴ βελόδικε, πολλὰ τὸ ὀπιγράθει.
 Μέσον χαρᾶς κὶ θλίψεως, σὸν νῦν τε θαλογίζει,
 Οὐμῶντας τὸ ἐναῖτιον, σέκεται κὶ μαρίζει.
 Μιᾶ ἀφ' ὅς τὸν Ἡμπέειον, γὰ τότε φέρων μωρός τε,
 Ἡλθε κὶ ᾧ ἐκάθεισε, σιμὰ εἰς τὴ παῖός τε.
 Εἶτα λέγει ὁ πατέρας τε, Ἡμπέειε καρδίᾳ μου,
 Ψυχὴ μου κὶ ὀμμάτια μου, φῶς κὶ παρηγοριά μου.
 Ἄλλον δὲν ἔχομεν ποθὲς, σὸν κόσμον εἰς πατεῖδα,
 Μόσον ἐσὲ παιδάκι μου, ν' ἀφήσωμεν μεῖδα.
 Καὶ σ' ἦλθες κ' ἐπολέμησες, χωεῖς ἐκ τῷ βελή μου,
 Καὶ τάραιες τὰ μέλη μου, ὄλλω τῷ κεφαλῷ μου;
 Πῶς ᾧ τὸ ἄποκότισες, εἶπέ μου το γὰ ζήσης,
 Ἄβυλα τὴ πατέρα σου, γὰ πᾶς γὰ πολεμήσης;
 Τώρα τῷ νίκῳ ἔχομεν, ἀπαύμας θεμηῖον,
 Μ' αὐ ἦτον τὸ ἐναῖτιον, ἡμεῖσον πεδαμῖοι.
 Τόσῳ πικρῷ ὑσέρησιν, πῶς θέλαμεν πομῖον;
 Ἀτοίμας μὲ τὰ χέλια μας, ἡμεῖσον σκοτωμῖοι.
 Παρὰ γὰ ζῶμεν δίχως σε, σὸν κόσμον τὸν παρόντα,
 Καθημερῶν γὰ σ' ἔχομεν, σὸν νῦν ἀνασορῶντα.
 Ἄπῳ ἐσὺ τὸ ἔποικας, δίχως βελῶ δική μου,
 Καρδιαὶ τῆς μαίνας ἔπληξες, κ' ἐμὲ τῷ ἐδική μου.
 Ἄν μὲ χεῖς πάρη τῷ βελῶ, θέλημα γὰχα δάση,
 Ἡθελε λείψ ἢ πίκρα μου, ἢ λύπη μου ἢ τόση.
 Θέλω ἄπὸ τῷ σήμερον, τίποτας γὰ μὴ ποίσης,
 Χωεῖς τὴ θελημάτε μου, γὰ μὴ ὀπχειείσης.
 Καὶ τότες ὁ Ἡμπέειος, τὸν λόγον τὴ παῖός τε,
 Καλὰ τὸν ἄποδέχθεικε, μὰ πίκραινον ἀτός τε.

Ἐσέβηκε τὴν κάμεραν, καὶ μοναχὸς καθίξει,
 Παραπονεῖται μέσα τε, κλαίει καὶ ἀναδακρῦζει.
 Ἐσέβησαν καὶ ἄρχοντες, οἱ σιναναδροφοὶ τε,
 Ὅπως μαζί ἀναδράψισαν, φίλοι καὶ ἀδελφοὶ τε.
 Νὰ τὸν παρηγορήσῃσιν, νὰ μὴ λυπᾶται τόσα,
 Στὰ λόγια τῶ πατέρα τε, κακὰ δὲν τῷ πε τόσα.
 Ἡΰμωσαν ὁ πατέρας τε, τὴν λύπην τε τὴν πόσιν,
 Κ' εἶναι γοργὸν εἰς ἔτοιμον, γιὰ νὰ τὸν θανατώσῃ.
 Καὶ φιλοσόφους ἔστειλαν, ἄρχοντες μὲ βιβλία,
 Μὴ νὰ τῷ δώσῃ κενεσμὸν, μικρὴν παρηγορίαν.
 Πολλὰ τότε ᾤδαμυθῶν, νὰ παύσῃ ἐκ τῆς θλίψι,
 Νὰ μετασρέψῃ λογισμὸν, κακῶν καρδία νὰ λείψῃ.
 Σαὺ θάλασσαν ἀγείροφθαλμος, καὶ δράκος φροσκιωμένος,
 Καὶ λέρας ἀφαγόπιος, κάθεται ἀγχιωμένος.
 Ἀπὸ ἀνάγκῃ τὴν πολλὴν, ὅς τις ἀπιλογήθη,
 Στὸς φιλοσόφους ἄρχοντες, ποιέτως ἐδιγῆθη.
 Ἀρχοντες διδασκάλους με, λέγω σας ὡς γονεῖς με,
 Τὰ τῆς γεφῆς φιλόσοφοι, καὶ γνήσιοι συγγενεῖς με,
 Οὐκ ἔχετε τὸ μάθημα, ἀλλ' εἶναι φυσικό σας,
 Εὐχαριστῶσας ἅπαντας, σκύπτω καὶ προσκυνῶσας.
 Ἐμεῖα ὁ πατέρας με, πολλὰ μ' ἀγάπ' ἀρχόθεν,
 Ἀπὸ σπαργάνων τῆς αὐτῆς, ἤγεν ἀπὸ μικρόθεν.
 Τώρα μὲ κατεχόρτασαν, θαρρῖ με μ' ἄλλαν ἔσπον.
 Θέλω ἄπὸ τὴν σήμερον, νὰ ξέλθω ἐκ τῶν τόπων.
 Νὰ πᾶ νὰ λείψω ἄπὸ δῶ, λέγω νὰ ἀθυμήσω,
 Ἀπὸ τὴν τόσῳ πλησμονῆν, μὴ νὰ ξαραθυμήσω.
 Καὶ σαὺ περάσει λιγοςὸς, καιρὸς θέλω γυρίσῃ,
 Θέλω καὶ ὁ πατέρας με, νὰ μὴ μὲ ἐμποδίσῃ.

Ἀλλίως κ' ἐμποδίστημε, φαρμάκι ἐγὼ νὰ φάγω,
 Γιὰ τ' ἄποθανῶ στυῖτομα, κ' εἰς ἄδῳ νὰ ὑπάγω.
 Καὶ ἦδ' τὴν παρυσίαν τε, μόνος ἄς τὴν κερδήσῃ,
 Κι' ἄς τὴν χορτάσῃ μὲ χαραῖς, κ' μοναχὸς ἄς ζήσῃ.
 Ὡς εἶδαν ἀμετάθετον τὴν γνώμην τὴν πολλήν τε,
 Ὅτι ποσῶς ἐκ ὑμπορεῖ, ναῦγῃ ἄπο τὴν βελήν τε.
 Καὶ πῆς καρδιάς τὸν λογισμὸν δεῦρ' θέλει νὰ χαλάσῃ,
 Τὴν ὄρεξιν ὅπως βαλεῖν, ποσῶς δεῦρ' τὴν ἀλλάσῃ.
 Κλαίγει πατέρας δέρνεται, τὰς ξίχας ἀνασπάζει,
 Λύπαις μεγάλαις κ' πολλαῖς, κ' μοιρολόγια κράζει.
 Καὶ μέσα εἰς παλάτιον, κάθονται κ' βρυχῶνται,
 Καὶ τὴν ὑσέρησιν αὐτῶν, λυπῶνται νὰ θυμῶνται.
 Ἀνασπάζουν κ' πονεῖν, πολλὰ νὰ τὸν λυπῶνται,
 Κλαίει πατέρων, μήτρων, πῶς νὰ τ' ἀνασπῶνται.
 Μετὰ δακρῦων ἦδ' πολλῶν, πρὸς τὸν ἕοντα λέγει.
 Τί ἐμε φῶς με μάτια με, κ' δέρνεται κ' κλαίγει.
 Ἡ ἄλπιζα κ' εἰς γῆρας με, νὰ ἴσῃ εἰς στυῖτομα,
 Νὰ σ' ἔχω σκέπῳ βοηθόν, νὰ χαίρῃ τ' ἡ καρδίᾳ με.
 Καὶ σέ διακ' ἡ τύχη με, νὰ λείψῃς ἄπο μέγα,
 Ζωντὰς σε νὰ ἔχω σέρησιν, νὰ κλαίγω πικραμεῖα.
 Νὰ ἴσῃ ἡ θλίψις με πολλή, εἰς τὸν κόσμον κ' μεγάλη,
 Νὰ ἔχω πικρὰ βρυγίσματα, κ' τὴν μεγάλην ζάλην.
 Πῶς νὰ ποθανῶ ὀρφανός, νὰ ἔχω τὸν σερεμόν σε,
 Καὶ μὲν πολλῶν κ' χωριστῶν, κ' τὸν ἐξορισμένον σε.
 Τὴν μοναξιάν σου λόγιασαι, πῶς νὰ τὴν ὑπομείνω,
 Ἡ ἔδρε ὅτι δεῦρ' περιῶν, ἔξῃς μέραις κ' ἄποθανῶ.
 Μ' αὐτὴν τὸ ἐβελήθηκες, νὰ πάγῃς νὰ μισθώσῃς,
 Πάγαυε τὸ παιδάκι με, μὰ πάλιν νὰ πιστέψῃς.
 Νὰ

Νά χαμῶν γυροβόσκιον, ἐγὼ κ' ἡ μήτέρα,
 Νά λάβης τὴν δ' ἄχνηζαμας, τὴν ὑπερῶν ἡμέρα.
 Ο' Κύριος κ' ἡ Μήτηρ τε, νὰ σὲ κατασκευάσῃ,
 Καὶ ἡ δ' ἄχνημας μὲ σὲ, νὰ σὲ διαφυλάσῃ.
 Νά ναι ὁμῶρὸς κ' ὀπίσω σε, νάσαι δ' ἄλογημένος,
 Καὶ μὲ τὸς ξένους πάντοτε, ἄς ἦσαι γαπημένος.
 Κάμε νὰ ἦσαι ταπεινός, τὸς πάντας ἡ δόμοσύνης,
 Ἀλαζονεῖαν ἄπεχε, αὐτόθεν πᾶ παγαίνεις.
 Ἐκ τῶν ἀλαζονεῖα πολλοί, εἶδα δόλοεθῆκαν,
 Ἐν ἔσοπαῖς ἔλαβαν πολλαῖς, κ' καταδικαθῆκαν.
 Ἐπ' ἀρ' ἐκ τὰ φαρίαμας, νὰ ἔχης γιὰ τιμὴν σου,
 Ἀπὸ τὸν βίον μας ὅσον θεός, νὰ κάμης τὴν ζωὴν σου.
 Καὶ μὲ ταῖς θλίψεσιν ταῖς πολλαῖς, τὴν διδαχὴν τελειώνει,
 Καὶ τότε ἡ μήτέρα τῆς, ὅλα τ' ἀναπληρώνει.
 Ἀρχίζει λόγους ἐκ καρδίας, ἡ ἔτις ἡ ἀναφέρῃ,
 Νὰ θρήνηται μὲ κλαῖματι, κ' τὸ κορμὶ νὰ δέρῃ.
 Φῶς με ψυχὴ με μάτια με, πρὸ ἀνασασμός με,
 Ἀπατοχὴ ἐλπίδα με, σύστασις βοηθός με.
 Ἴδε μαχαίρην δίσομον, πᾶ βαίνει σὴν καρδιά με,
 Νὰ σφάξῃ νὰ διχοτομᾷ, ὅλα τὰ σωθικά με.
 Ἐσὺ ἡ ἔμε βέλεσαι, θέλεις κ' νὰ μισῶσῃς,
 Καὶ τὴν βελὴν τὴν ἔβαλες, κ' θέλεις νὰ τὴν σρέψῃς.
 Ο' ἐπεραῖος Θεός, νὰ εἶναι βοηθός σε,
 Καὶ τὸ παθός σε ἡ δ' ἄχνη, κ' μέγα τῆς μηθός σε.
 Νὰ σὲ φυλάττωι πάντοτε, αὐτόθεν ὅπ' ὀδύεις,
 Στὰ ξένους ὅταν περπατῆς, κ' ὅταν καβαλικούῃς.
 Πλὴν ἀκείβον ἐγκόλιον, δίδω σε νὰ βασταίνῃς,
 Στὸν δρόμον πᾶ περβέσαι, σὴν σφάταν τὴν παγαίνεις.

Ἐξέβη κὴ ἐμίαιώσεν, τὸν κόσμον γὰρ γυρόη,
 Δῦλον Σχεθέει τῆνομα, πέρνει γὰρ τὴν λαβρόη.
 Περιπατεῖ λίγον καιρὸν, μῆνάς τε καμποσίης,
 Τῶς ξείως ἔχει ἀδελφῶς, κὴ φίλης δὲ γησιίης.
 Τὸν κόσμον ὄλον ἔδραμῃ, πέζος κὴ καβαλάρης,
 Τινὰς δεῦ τὸν ὑπάρτισεν, ὡσάν αὐτὸν τῆς χάεις.
 Στὸν κόσμον ξέβη ἀκοῆ, πῶς εἶα παδικάει,
 Ἀνδιωπμῶ δὲ γῆ, κὴ πρῶτο σὸ κοιτάει.
 Ἀπὸ τὴν τόσοι τὸν καιρὸν, πῶχει σὴν ξσοιτία,
 Ἐξάπισεν ἢ θλίψιστε, εἰς σὲ καλὴν καρδία:
 Ἡ΄θελεν εἰς τὰ ἴδη, γὰρ σρέψῃ ὄθον ἦλθεν,
 Κάσρη πολλαῖ καπίνισε, κὴ χάρας ἐκαπῆλθεν.
 Εἰς κάσρον τῆς Ἀνάπολις, ἐμπύκον γὰρ γυείση,
 Καὶ πέζοισεν ἂν ἀναπαυθῆ, λίγον καιρὸν γὰρ ποίση.
 Ὁ Ῥήγας ἦτον θαυμασὸς, μετὴν χρυσῆν κορῶνα,
 Εἶχε θυγάτηρ δὲ γῆ, τῆνομα Μαργαρώνα.
 Ὁ λογισμὸς μὲ ὑπορεῖ, πῶς ἦν καλὰ χραμμύον,
 Τὸ ὄνομα πῶ τῆς ἔθεσαν, τὸ λιθοτιμημύον.
 Εἶχε κορμὶ Ἀγγελικὸν, φρόσωπον ὠριωμύον,
 Πανσιπιδέιον κὴ εὐμορφον, μυριοχαιτωμύον.
 Μινῶσι τῶ πατέρα τῆς, ἀθὲ γὰρ τὴν πανδρόση,
 Ἀπ’ ἀφεντιάδες ξακυσῶς, γιὰ γὰρ συμπεθερόση.
 Ἐκείνη δεῦ ἠθέλησεν, τὸ λέσι γὰρ ποίση,
 Οὐδὲ ποτῶς δεῦ διῶεται, τὸν λόγον γὰρ χροικήση.
 Ὀλίφιν πικεῖαν ὠθλασῆν, εἶχασι τὸ ζαγάει,
 Τὸ πῶς ἂν καταδέχεται, ἀνδρα δὲ γὰρ γὰρ.
 Πατὴρ δὲ κὴ ἡ μήτηρ τῆς, τὴν κράζεν μιὰν ἡμέρα,
 Στὴν κάμεραν τὴν ἐρωτῶν, εἰπέ το θυγατέρα.

Εἰπές μας τὸ παιδάκι μας, κάμε νὰ ζῆ ψυχὴ σου,
 Νὰ πάρης πῶς δεῦ σέργεσαι, ἀνδρα γὰ τῆς τιμῆς σου.
 Περὶ τὸ πλεῖον πατέρας τις, λέγει τις καὶ ἀπαύξει,
 Ἀκυσταίμε παιδάκι μας, ταῦτα τῆς ἀνακράζει.
 Σ' ὅλον τὸν Κόσμον παντάχῃ, εἶστον εἰν' ὀσμύον,
 Στὸν νόμον ἢ Χεισιωνῶν, τὸ βεῖσκουσι ζαμμείον.
 Νὰ πανδρόθῃς νὰ δοξαθῇς, εἰς Κόσμον τί ἀναμύεις,
 Νὰ λάβῃς ὄθραγαῖς τιμαῖς, Ρ' ἠγίστα γὰ νὰ γόνῃς.
 Ὅτι καὶ μὲν οἱ χρόνοι μας, καὶ ἡ μέραις μας κοντύναν,
 Ἀν' ὑποδωῶ ἀσφακτος, ὅλοι μὲ κατακρούσαν.
 Θέλω δὲ τὴν σήμερον, νὰ ποίσης τὴν βελή μας,
 Ἀν' ἀγαπᾷς καὶ ὀρέγεσαι, καὶ θέλῃς τὴν ζωὴ μας.
 Νὰ σὲ πανδρόσω μὲ μίλων, Ρ' ἠγάδες ναυθυμήσω,
 Καὶ νὰ χαρῶ καὶ νὰ φραδῶ, καὶ νὰ ξαραθυμήσω.
 Ἡ Μαρτυρῶνα ἡ ὕραια, φρόνημ' ἀπιηλογῆθη.
 Μὲ γνώσιν τὸν πατέρα τις, ἐδέτζει ἀποκείθη.
 Ἀφούμ με πανσύδοξε, καὶ Ρ' ἠγα καὶ τοπάρχα,
 Καὶ τιμημένε ξάκυσσε, μέγαλε πολεμάρχα.
 Τὸν ὀρισμόν σε θέλωτον, καλὰ νὰ τὸν ποιήσω,
 Πλὴν εὐὰ θέλημα καὶ ἐγὼ, θέλω νὰ σὲ ζητήσω.
 Ἀν' θέλῃς καὶ νὰ πανδρόθῶ, ἀνδρα νὰ μὲ βλογήσης.
 Στὴν ἐπαρχίαν σ' ὀρῆσαι, ἀλαλημὸν νὰ ποίσης.
 Μικροὶ μεγάλοι γέροντες, ἄρχοντες πηλικάεια,
 Ἐσσοὶ δικοὶ νὰ μαζωχθῆν, νὰ παίξῃν τὴν κόνταεια.
 Καὶ εἴτις εὐγῆ θαυμασός, πεζῶν ἢ καβαλάρω,
 Ἐκείνον θέλ' ὑπὸ τὴν νῦν, ἀνδρα νὰ τὸν ἐπάρω.
 Μὴδὲ μὲ δάσης ἔδραός, ἐκ εἶναι εὐὰ καρδιά μας,
 Οὐδ' ἔρχεται με καὶ νῦν, μὴδὲ εὐὰ φαντασιά μας.
 Καὶ

Καὶ ἡ χαρά μου ἢ πολλή, ἢ ἡ μεγάλη θλίψις,
 Ἐἴπω θέλω νὰ γῶν, καὶ τ' ἄλλο νὰ μὴ λείψῃ .
 Ὡς εἶδεν ὁ πατέρας τις, μητρὶ καὶ τῆς μητρὸς τις,
 Πῶς δὲν ἀλλάσσει πτωπῶς, ὁ νῦν καὶ λογισμὸς τις .
 Βάνει ἀνθρώπους εὐδοξοῦς, γραμματικὰς μεγάλας,
 Καὶ φιλοσόφους ῥήτορας, ἀξίους διδασκάλους .
 Νὰ τὴν καθοδηγήσῃ, καὶ νὰ τὴν μεταφέρῃ .
 Πολλὰ τὴν ἐκαθοδηγῇ, λόγια τῆς ἀναφέρῃ .
 Πολλὰ τὴν δασκαλοῦσιν, πλήσια τῆς ἀναθηβάτω .
 Ποσῶς λοιπὸν τὸν λογισμὸν, τὸν εἶχε, τὴν ἀγάλα .
 Ὡς εἶδασι καὶ δὲν μπόρῃ, νὰ τὴν μεταλλάξῃ .
 Τὸν λογισμὸν ὅπ' ἔβαλεν, δὲν ἠμπορῇ ν' ἀλλάξῃ .
 Ἐσέβησαν εἰς τὴν κάμεραν, ὀπίσω καὶ καθίζουσι,
 Πατέρας καὶ μητέρα τις, καὶ τότε ἀρχινίζουσι .
 Καὶ τὴν βελῶν ἐδώκασι, τί μέλει νὰ ποιήσῃ,
 Τῆς κόρης ἢ τὸ θέλημα, θέλω ν' ἀποφασίσῃ .
 Αὐτόν τὸν βελήθηκε, θέλων ἄποκυράνωσιν,
 Ὅτι αὐτὸν δὲν τὸ ποίσει, παράτα τὴν νεκρώνουσι .
 Θέλει τὴν ὑπερόβῃ, αὐτὴν τὴν ἀειωμένῃ,
 Τὴν Μαργαρίτα τὴν λαμπρὰν, καὶ τὴν χαριτωμένῃ .
 Οἷζει ῥήγας ὁ φεικτός, βέβαια νὰ κτυπήσῃ,
 Εἰς ὄλλω τὴν ἐπαρχίαν, νὰ τὸν ἑλαλήσῃ .
 Μικροὶ μεγάλοι ἅπαντες, καὶ ἐδικοὶ καὶ ξοῖοι,
 Γιὰ νὰ καβαλικεύσῃ, νὰ ἄλθῃν περμαζωμένοι .
 Νὰ κοιταροκτυπήσῃ, καὶ εἴτις νὰ νικήσῃ,
 Τὴν θυγατέρα τῆς Ῥηγός, θέλωσι τὴν βλογήσῃ .
 Ἀκῆσαντο οἱ ἅπαντες, ἠλθον ἀρματωμένοι,
 Καὶ ἀειμαζωχθήκασι, τὸ Κόσμον ἀδειωμένοι .

Γίνεται ῥύτα τῶν πεζῶν, καὶ τῶν καβαλαρίων,
 Νά'δες χαρὰν ἀνώδιον, καὶ θάσασμα ὠραῖον.
 Καὶ νά'δες ἄρματα λαμαρά, καὶ νέες σολισμεύς,
 Καὶ παλικάρια εὐμορφα, ἄρχοντες φημισμεύς.
 Σπικεται Ρήγας ὁ φεικτός, βλέπει τὰ παλικάρια,
 Ἡ Ρήγιατα σὸ πλάγιτε, μὴ πολλά καμάρια.
 Κ' ἡ θαυμαστὴ θυγάτηρτε, σέκει σὸ πῶδαθύει,
 Καὶ δακτυλίδιον κρατεῖ, σὸ χέρι μὲ ζαφύει.
 Ἐνα κοντάει ἦτον, ὡς πάλαι τῶν Ἐλλήνων,
 Ὅπ' ἐκ ἐφαίνκον ποσῶς, ἄλλο ὡσαύτ' ἐκείνον.
 Μέγας θρασὺς, πανδύμορφος, ὠραῖος καβαλάρης,
 Κτῶν Ἀλαμαῖαν φαίνκον, ἦτον ὀφείσας χάεις.
 Φαεὶ ἐκαβαλίδισον, θρασὺ, καὶ κάτω σρέφει,
 Ἄσραπτεν εἰς τὸ ἄλογον, σαὺ ἥλιος σὰ νέφει.
 Τινὰς ἐκ τὰ φεσάτατε, μηδὲν παλικάρει,
 Μ' αὐτόνον δὲν ἠμπόρεσον, νὰ παίξῃ τὸ κοντάει,
 Ὡς εἶδασιν οἱ ἅπαντες, τῶν τόσῶν τε ἀνδρείων,
 Καὶ τῶν ὀπιδεξιότητε, καὶ τῶν παλικαρίων.
 Δύο κοντάεια ἔσμιξαν, ὀπίσωτε κτυπήσαν,
 Ἀπὸ τῶν σέλλων τίππυτας, ἔδωκ τὸν ἄρσείσαν.
 Ἀπὸς τε τῶν ἐζήτισε, τὴ Ρήγ' αὐτῶν τῶν χάει,
 Τὰ δύο κοντάεια γιὰ νὰ δέν, πῶς εἶναι παλικάρει.
 Οἱ ἅπαντες τῶν ἐφείξαν, ἔξ' τὸν Ἀλαμαῖο,
 Εἰς τὰ κοντάεια τὰ δύο, πῶ σὰς ἀναθηβαῖω.
 Ὁ Ρήγας τὸν ἀγάπησον, ἀπὸ ψυχῆς τὸν θέλει,
 Ἐβαλε καὶ σὸν λογισμόν, ἔτι γαμαρός τε μέλλει,
 Ἡ Ρήγιατα πλεώτερον, εἰς αὐτὸν ἀσπλαγχρίθη,
 Ὅτι σὺν ῥύταν σαὺ αὐτὸν, ἔδωκας ὀφημίθη.
 Οἱ λοι

Ολοίως τὸν ἐχαίρονταν, πολλαὶ τὸν καμαρῶνα,
 Καὶ ἡ πορφυροχρῆνιτος, αὐτὴν Μαργαρώνα.
 Μέσα καρδίας ἦτονε, βαρεῖα καὶ φασκαλωμένη,
 Πῶς δὲν ἐφάν' Ἡμπέριος, ὅπως τὸν ἀναμείνει.
 Μὲτ' Ἀλαμῶνον ἔτυχον, ἡ μοῖρα γὰρ νικήσῃ,
 Γιὰ τὸτο ὁ Ἡμπέριος, δὲν ἦλθε γὰρ νικήσῃ.
 Ἦτονε ἡ καρδία της, γεμάτ' ἄπο φαρμάκι,
 Ὡς εἶπ' τὸν Ἡμπέριος, τ' ἄξιον παλικαράκι.
 Ὅτι αὐτὴν ἔλπιζεν, ἀνδρα γὰρ τότε πάρη,
 Ἦτονε πάντα μὲ χαρῶν, καὶ μὲ πολὺ καμάρι.
 Ἐχάριζέ τιν βεργεσιαῖς, κρῦφ' ἄπο τὸν πατέρα,
 Γιὰ τὸτο ὀπικραίνετο, ἐκείνῳ τὴν ἡμέρα.
 Ἦσαν καὶ τὸ Ἡμπέριος, εἰς τὴν καρδίαν οἱ πόνοι,
 Μὰ εἵτι ἦτον φρόνιμος, δὲν τὰς ξεραυεράνει.
 Ἦ Μαργαρώνα τὸν θωρεῖ, καὶ ποίησεν τὴν γνέψι,
 Νὰ πᾶ τὸ γλιωρότερον, καὶ γὰρ καβαλικώσῃ.
 Νάλθῃ γὰρ παίξῃ κονταριαῖς, αὐτὴν γὰρ νικήσῃ,
 Τὸν Ἀλαμῶνον τὸν θρασυῶν, καὶ μεῖα γὰρ κερδήσῃ.
 Ὡς εἶδεν ὁ Ἡμπέριος, τὸ γνέμα πᾶχον κάμη,
 Ἦ Μαργαρώνα ἡ ὤειά, ἦτονε χρεῖα γὰρ δράμῃ.
 Κ' ἐπῆλθον εἰς τὸ σπῆτι τιν, καὶ τὸν Σκεθέει κράζει,
 Καὶ λέγει, εὐρῶσαι τὸ φαεῖ, τὴν ἄραν τ' ὀρδινάζει.
 Ἐκείνο ὅπως ἤξευρε, ταῖς τέχναις τὴν πολέμῃ,
 Φαεῖ ἄδεν δεισκετο, ὡσαν αὐτὸ καλέμῃ.
 Φεικτὸν ἄπο τῆς δοκιμῆς, θρασυῶν ἄπο τὴν ἔργῃ,
 Καὶ ἄρματα ἐφόρεσε, ματόρε καλλιέργῃ.
 Ἀπάνω γὰρ λάμπρ' ἄρματα, τὰ θραυστὰ βασάνῃ,
 Κεβέρταν χρυσοπέταλλῃ, καὶ μαργαριταρῶν.
 Imperio. B Ε'θέ-

Ἐδέκασιντα σὸ φαῖ, ξόα πετιμημεία,
 Τ' ἄρματα τῷ Ἡμπέει, τὰ μυειοπλυμισμεία.
 Ἡμπέειος ἄρματόθικον, σάν ἦτον μαθημείος,
 Ἄρματα ἠλιόλαμπα, ὡσάν ζωγραφισμείος.
 Ἐφόρει κ' σὴν κεφαλὴν, κασίδιν ὠειωμείον,
 Κόρακαν εἶχε πλυμισόν, σὴν ἔβλαν χρυσωμείον.
 Εἰς τῷ πελιῷ τὴν κεφαλὴν, εἰς τὴν κορφήν ἀπάνω,
 Εἶχε τῷ παγωνίῳ πτερόν, καδῶς τὸ ἀθηβάνω.
 Βαμμείον κτεινόχρυσον, τῷτό'χε τὸ σημάδι,
 Ἡμπέειος εἰς τ' ἄρματα, ἀπάνω σὸ τζελάδι.
 Ἀπὸ μακρὰ ἐπήδισεν, κ' ἄρέθη καβαλάρης,
 Βασῆ κοιτάει ὁμορφον, ἦτον μεγάλης χάεις.
 Εὐγάλον τὸ τζελάδι τῷ, ἄπὸ τὴν κεφαλὴν τῷ,
 Κ' ἐπῆγε κ' ἀφροσκυῖσε, τὸν Ρ' ἦγαν σὴν αὐλὴν τῷ.
 Εἶχε θωρακὴν ἀγγελικὴν, μεγάλῳ σωφροσυλίῳ,
 Τὴν γῆωσιν γάρ, κ' τὴν ἀνδρείαν, κ' τὴν ταπεινόςύνῳ,
 Ὅσοι τὸν εἶδαν, εἶπασι, κ' τίτος σωθεμοιάζει;
 Τινὰς ὠδὲ δέλεισκειται, ἐκεῖ νὰ τῷ καλλιῶζει.
 Ἡ Μαργαρώνα ἐβλεπεν, Ἡμπέειον σὴν Γχιόσρα,
 Σάν νὰ'χε δὴ τὴν Παναγιάν, πῶ λέσι ψυχοσῶσρα.
 Ἐσάραξαν τὰ μέλιτις, ὅτι δὲν τὸ πεθύμα,
 Σάν νὰ'θελον ἀνασηθῆ, τὴν ὄραν ἐκ τὸ μνημα.
 Καὶ δένει τὰ χεράκια τῆς, κ' ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν,
 Κύριε Πάτερ Βασιλεῦ, ἕτως ἐπαρεκάλει.
 Βοήθα τὸν Ἡμπέειον, νικήσῃ τὸ κοιτάρι,
 Καὶ Ἀλαμάνον ποίησαι, τὴν ἐνδοπὴν νὰ πάρῃ.
 Καὶ Ἀλαμάνος παρῶθός, Ἡμπέειον γιωεῖζει,
 Αὐτὴν τὴν ὄραν πάρθικεν, κ' ὠδωμυρμυεῖζει.

Λαμπρός είναι σὺν Ἀγγέλος, λέγει καὶ παλικάρι,
 Γνωρίζω τὸν Διὸς μακρὰν, πῶς ἔχει αὐτὴν τὴν χάρι.
 Οὐραίου Ρήγας πάραυτα, ὅλον τε τὸ φεσάτο,
 Νὰ πέσει αὐτὴμέρα, ὅλοι ἀπάνω κάτω.
 Διὰ τὰ πολυμήση γὰρ, Ἡμπέριος ἀπάνω,
 Καὶ τὰ κτυπήσεν κονταριάς, μὲ τὸν Ἀλαμάνο.
 Ἐδώκασιν τὰ βύκινα, καὶ ὅλα τὰ παιγνίδια,
 Τρωπέταις, ἄλλα μουσικὰ, καὶ ὄργανα πιτύδια.
 Καὶ πάγει εἰς τὴν μίαν μεριάν, καὶ ἕτερος τὴν ἄλλη,
 Καὶ πιλαλοῦσι τὰ φαρὰ, μὲ ἔχθριτάν μεγάλη.
 Καὶ Ἀλαμάνος ἔδωκεν, Ἡμπέριε σὸ σῆθος,
 Πεσῶς δὲ τὸν ἐπέρασε, σὺν τὰ ἔχει ἦσαι λίθος.
 Πάλιν ὁμῶς ἐσάθισαν, ζιτῶν τὰ πολεμήσιμον,
 Καὶ τὰ κοντάρια σέβουσιν, ἀπὸ μάχης τὰ κινήσεν.
 Ἀρχιώτου τὰ φαρὰ τῆς, τὰ πτερυγίστρια κρῦσι,
 Καὶ πιλαλὲν τὰ ἄλογα, καὶ κονταριάς κτυπέσι.
 Ἡμπέριος τότε κτύπα, μίαν κονταριάν σὸ σῆθος,
 Καὶ σύσελον τὸν πέταξε, κάτω σὺν γῆν σὸ βῆθος.
 Τόπον πολὺ τὸν ἔσυρεν, ἀντάμα μὲ τὴν σέλα,
 Καὶ κτὸ φυκάρι εὐγαλε, μίαν χρυσὴν κυρτέλα.
 Καὶ πιάνει τὸν κτὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ μαλιὰ τυλίσσει,
 Τὸν Ἀλαμάνον ἠθέλε, τὰ δοτοκεφαλίσσει.
 Ἐτὲ εἶχασιν τὸ εἶχημα, ὕπερον τὰ ποιήσῃ,
 Εἴτις κερδήσῃ ἐκ τῆς δυὸ, σὺν Γγιόστρα τὰ ρικῆσῃ.
 Τρέχουσιν ἄρχοντες πολλοί, καὶ λέσει τὸν Ἡμπέρι,
 Παρκαλέσει τὸν πολλὰ, πιάνουτον ἐκ τὸ χέρι.
 Οὐ Ρήγας σὲ ἀδρακαλεῖ, μαζὶ μὲ τὴν γαλήνην,
 Τὸ Ἀλαμάνο χάρισαι, σήμερον τὴν ζῶντιν.

Ἡμπερίος τὸ φυσικόν, ὄμορφ' ἀπιλογήθη,
 Καὶ παιδευσία βυζαντικά, ὡς ἔφαρτε διγῆθη.
 Ἐγὼ εὖ δὲ θέλημα Ρήγος, εἶμαι καὶ εὖ βελήν τε,
 Τῷ Ἀλαμάν ἔδὲ ποσῶς, κόπτω τὴν κεφαλὴν τε:
 Μὰ πάγω εὖν κατοικῶμα, εὖ σίτι νὰ καθίσω,
 Τὸν Ἀλαμάνον σέλιωτον, τῷ Ρήγα νὰ χαίρω.
 Καὶ ἡ πορφυροθήνητος, ὡραία Μαργαρώνα,
 Στέκεται εὖν πατέρατις, ὡσαν χρυσὴ κολῶνα.
 Μὲ παίδευσιν, μὲ φρόνησιν, μὲ τὴν ταπεινοσυλίω,
 Διγᾶται τῷ πατέρατις, μὲ τὴν καλωσυλίω.
 Πατήρ μου Ρήγα Σαυμασι, τοπάρχα καὶ φωστῆρα,
 Τὸ θέλημά σε δόσαιοτο, εὖν ἐδική μου μοῖρα.
 Τὸ ποῖον πισδῶ σήμερον, νὰ μὲ ποιήσης χάριν,
 Καὶ νὰ μὲ πάρης γι' ἄνδρα μου, αὐτὸν τὸν καβαλάρην.
 Αὐτὸν ὅπως ἐνίκησε, τὴν ρέκτα καὶ τὴν Γγιόσρα,
 Καθῶς τὸ ξέρεις φαυρά, καὶ δείχνει το καὶ ἡ μόσρα.
 Νὰ τὸν ἐπάρω γι' ἄνδρα μου, νᾶναι μὲ τὴν δόχνην σε,
 Ἐσὲ καὶ τῆς μανίτζας μου, καὶ μὲ τὴν ὄρεξίν σε.
 Αὐτὸν ἂν δεῖ τὸν θέλετε, ἄνδρα μου νὰ τὸν πάρω,
 Τὴν ὡραν ταύτην ξεφυχῶ, καὶ πάγω μὲ τὸν χάρω.
 Καὶ σεις εὖν ἀφουτία σας, ὡς εἶδε μοιχαλοίσας,
 Καὶ ἔωτε ξεφαντώνετε, περιᾶτε τὴν ζωή σας.
 Ὡς εἶδεν ὁ πατέρατις, ὅμως καὶ ἡ μητέρα,
 Πῶς ἀπ' αὐτῶν τὴν ὄρεξιν, εὖν ἐμεταφέρα.
 Μιῶσι εὖν παλάτιον, νὰ λθῆ τῷ Ἡμπερίω,
 Ἡμέρα ἦτον Κυριακή, πυρρὸν καλοκαιεῖο.
 Ἐφέρω ρῆχα Σαυμασι, χὰσῶτε χρυσομῆρα,
 Βλατία δὲ παμπλωμισά, καὶ μαργαριταρσία.

Παντιέρμεις χρυσοντζάποταις, ἀπάνω σὰ κοντάεια,
 Καὶ δακτυλίδες χρυσᾶ, μὲ τίμια λιθάεια.

Αὐτὸς τῆ σάβη δ' ἄλλης, Ρήγας ὁ πικρὸς τῆ,
 Κ' ἐνδύει τὸν Ἡμπέριον, ὅπῃ γινε γαμψὸς τῆ.

Αὐθυμαργαροζάφουρα, σολαῖς ἠγλαῖσιμῆραις,
 Νά'δες ἀρχόντιασις ἐκεῖ, πῶς ἦσαν ἀλαμῆραις.

Μὲ τῶτο κ' Ἐπίσκοπος, τὴν ἄραν ἔποικάνει,
 Καὶ βάσα κ' εἰνὸ χέρας τῆ, χαρτὴν κ' τὸ φελόνι.

Καὶ πιάνει κ' σολίζεσαι, τὸ Κύριε λέντον κράζει,
 Τὸ θυμιατὸν τῆ φέρουσι, πιάνει κ' θυμιάζει.

Εὐλόγησεν Ἡμπέριον, μὲ τὴν Μαργαρόνα.
 Καὶ βάνει σὸ δακτύλις, χρυσὸν τὸν Ἀρράβανα.

Νά'δες χαραὶ ἀνέκφρασον, κ' ἄθυμιαὶ μεγάλη,
 Καὶ μουσικὰ δὲ τύμπανα, τὸν Πίσκοπον πῶς ψάλλει.

Ἀρχόντιασαις δ' ἄλλοιαις, Θεὸς γὰ ταῖς φυλάττη,
 Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπος, ἦτον εἰς τὸ παλάτι.

Πιστὴν φύσις ἀψυχος, ἐμψυχωμένη ἦτον.
 Ἄν εἶχε λάχη κ' νεκρὸς, ἀνασημῆτος ἦτον.

Ἐγινεν ὁ Ἡμπέριος, Ρήγας τετιμημένος,
 Ἀνάπολις τῆς φημισῆς, ἀφέντης ἀξιομῆτος.

Χρόνον δὲ κ' πλεόπρον, ἐκράτει ἡ χαράπος,
 Ἀρχοντες κ' ἀρχόντιασαις, μὲ τὸ μέγαλον κράτος.

Ρηγάδες λέγω φημισοί, ἦσανε καλοσημῆτοι,
 Καθ' ἡμέρον ἐχόρουαν, ὅλοι δικοὶ κ' ξενοί.

Εἰς ὅλον τὸ πῶζυρον, κ' εἰς τὰ κάστρα σ' ἄλλα,
 Ἄλλη χαρὰ δὲν ἦτονε, σμικράτε κ' μεγάλα.

Καὶ σαὶ ἐκάμασι καιρὸν, μὲ τὴν παρῆσιαν,
 Ἐκραξε τὴν γυναικὰ τῆ, ὡς ἐδικτὴν γησίαν.

Ως εὐφρῆς κὶ φρόνιμος, πῆς λέγει γὰ ποιῆται,
 Τὰ λόγια πῆ σὺ θέλω πῆ, ὄλ' ἀφοκράσῃς μέτα,
 Ἀρχίησε γὰ πῆς εἰπῆ, ὄλλω τὴν ὄρεξίν τε,
 Σαὺ τῶ πατέρα μουσικά, τὴν ἑομολόγησίν τε.
 Τὸ πῶς τῶ δίδει λογισμὸς, γὰ πῆ σὰ γοικά τε,
 Σ' Πατέρα κὶ μητέρα τε, εἰς τὰ συγχωμικά τε.
 Νὰ πέρη τὴν συγχώρησιν, ὅπο τῶ ἄνθρωπῶν,
 Ἀπὸ τὴν ἐδικόπιτα, τῶ συγχωρῶν ἀπαίτων.
 Καὶ ἔπος εἶναι λογισμὸς, κὶ γὰς ὁ ἐδικός με,
 Νὰ πάγω εἰπὼ παφίδα με, μὰ τὸν κειπὴν τῶ Κόσμου,
 Ἀν εἶν' κὶ βέλεσαι κὶ σὺ, γὰ μὲ ἀκολουθήσης,
 Βλέπεσαι μὴν εἰπῆς τινός, γὰ τὸ ξεκαθαρίσης.
 Καὶ μάθη τὸ πατέρας σε, κὶ θέλει γὰ σὲ κόψῃ,
 Νὰ πῆ ἢ ῥήματα πολλὰ, κὶ γὰ μᾶς ἀντισκόψῃ.
 Ὅτι αὐ' ἐμαθητὸν δῆ, ὁ λόγος κὶ χραικίση,
 Κρυφὰ κρυφὰ πάλιν ἐγὼ, εἶπα θέλω ποιῆση.
 Ἀθὲς γὰ μάθης ἀκασαι, ὄλλω με τὴν ἀλήθεια,
 Ρήγας εἶν' ὁ πατέρας με, γὰ χω τὸν Θεὸν βοήθεια,
 Εἰς τὴν Προβούτζαν ἔτομα, λέσει κείνης πῆς χώρας,
 Τόσον ἀσπίης γίνομαι, λέγω κὶ πῆς ὥρας.
 Καὶ πῆς με κὶ τὴν ὄρεξιν, κὶ ὄλλω τὴν βαλῶσιν,
 Ἀν θέλῃς γὰ μ' ἀκολουθῆς, μὲ πῆν ἀθηβολῶσιν.
 Ἡ Μαργαρίτα φρόνιμη, μὲ λόγον τιμησίον,
 Ἀπιλογήθη, ἀφούτ με, τιμὴ τῶ ἀδελωμῶν.
 Ἐκλήθηκα σὰ χέειασε, δάλη σὸν ὀεισμόν σε,
 Καὶ ποιῆσαι με σαὺ θεός σὺ, σὲ μόνον ἐδικόν σε.
 Ἐσσία ἔχ' ὅπο τῶ νῦν, πατέρα κὶ μητέρα,
 Ἐσ' εἶσαι τ' ἄποκέρμπιον με, κὶ ἡ δεξιά μου χέρα.
 Καὶ

Λυπῶνται ἢ πικραίνονται, μυριομοιρολογῶνται,
 Πῶς δὲ ἠξίωσεν τί ἐγίναν, πολλὰ τῶς ἐθρηνῶνται.
 Λοιπὸν πρὸς τὸν Ἡμπερίον, ἄς φέρομεν τὸν λόγον,
 Τριαίτη μέραις περπατῶν, μὲ σράταν τῆς ἀλόγων.
 Κάμπης βυθὰ λαγκαθῶν, ἢ βράχης ἢ ποταμία,
 Καὶ δασυτὴ ἢ πέφωτῆ, λιβάδῃ μὲ καλάρια.
 Ἀπέθανον ὁ δῦλός τε, πεζόδισι ἢ σκάπτῃν,
 Καὶ κλαῖσι ἢ θρηνῶσί τιν, ἔπειτα τόνε θάπτῃν.
 Πάλιν καβαλικόδισι, τὴν ὁδόντες πᾶσιν,
 Βλέπων λιβάδι ὁμορφον, πεζόδισιν νὰ φᾶσιν.
 Ὅτ' εἶχεν βρύσιν ὁμορφῶν, νερὸν χρυσακτωρῶν,
 Κ' εἶα φαπέζι θαυμασὸν, μαργαροπλευμισμένον.
 Ἦν ἡ θάλασσα σιμὰ, ἢ ἔκαρῶν κορφαράκι,
 Εἶχε εἰς τὴν μέσῃ τῆς ἡσπέρου, ῥιζήμιον χαράκι.
 Ἐκάθισαν εἰς τὴν γιανόν, ἐκεῖ πᾶτον ἢ βρύσι,
 Κ' ἐπῆσαν ἢ σιμώσασιν, εἰς εἶα κυπαρίσι.
 Ἦν Μαργαρώνα κῆμπισεν, ἢ τῆ σπιτιῶ θυμῆθι,
 Στὸ γόνα τῆ Ἡμπερίου, ὑπὸν ἄποκοιμῆθι.
 Καὶ βγαίει τὸ ποδάρι τε, βαίνει προσκεφαλάδι,
 Ὅτι ἄκυσσε μιὰν πέρδικα, σ' κλαδάκι ἢ κοιλάδι.
 Καὶ πέρνει τὸ δεξάρι τε, πᾶ γὰ τὴν κωπηγήσῃ,
 Ἄν τὴν τοξόσῃ πάραυτα, τῆς κόρης γὰ τὴν ψήσῃ.
 Εὐγαίνει τὸ ἐγκόλφιον, ἢ βαίνει το εἰς τὴν κόρη,
 Στὸ εἰς τὴν κόρη τῆς τὸ ἐβαλεν, ἢ κείνη δὲ τὸ θάφει.
 Ἦν μὲ κόκκινον παρὶ, ῥαμμισμένον μὲ γαῖτανι,
 Ἀποκοιμῆθι ἢ λαμαρῆ, ἢ τὸ ἐγκόλφι χάνει.
 Νὰ σᾶς εἰπῶ καθολικὰ, τὸ φράγμα πῶς ἐξήν,
 Ἐφαίνκεν τῆ Ἀεῶ, κάπω ᾗ κατβαίνει.

Καὶ εἶδε τὸ ἐγκόλφιον, κόκκινον ἐκ μακρέας,
 Καὶ χιῶεται ἢ πέρνειτο, φαρρῶντας εἶναι κρέας.
 Καὶ κεί πῆγεν ἢ κάθησεν, σὲ κείνο τὸ νησάκι,
 Καὶ τζίμπα τὸ ἐγκόλφιον, ἀπῶν σὸ χάρακι.
 Καὶ ἦλθεν ὁ Ἡμπέριος, πῶ πῆγε νὰ τοξόβη,
 Δὲν ἦρε τὸ ἐγκόλφιον, ἢ δῶ ἢ κεί γυρῶει.
 Σβέφεται βλέπει τὸν Ἀέτον, ἢ τὸ πανὶ τζιμπάγει,
 Πισῶει κ' ἔχει τίποτας, μέσα γιὰ νὰ τὸ φάγη.
 Ἡμπέριος ἢ ἡ γιοῦ, λυπάται ἢ παράσσει,
 Γυρῶει γύρω τὸν γιαλόν, βάρκαν γιὰ νὰ περάσση.
 Ἡρε μινόξυλον ἐκεῖ, τὴν ὄρ' αὐτὴν ἔχάρη,
 Ἐσέβη μέσ' Ἡμπέριος, γκόλφι νὰ πᾶ τὰ πάρη.
 Πηγύωντας εἰς τὸ νησὶ, νὰ τὸ μεσοπεράσση,
 Ἡλθεν ἀέμα παραχὴ, τὴν θάλασσαν παράσσει.
 Ἐπῆρε ἢ ξερίζειτον, σὸ πέλαγος τὸν βαίνει,
 Καὶ τεῖα ἡμερόνυκτα, εἰς τὴν γῆν εἶδ' ἐφάνη.
 Κ' εἰς πλήρωμα ἦν ἡμερῶν, κερσάροι ἐφάνηκαν,
 Τρεῖς φῆσαι σαμπικιούγκαις, Ἡμπέριον ὀρῆκαν.
 Πέροντων ἢ παγύνας, μακρὰ κτὴν γιῶ ἀπέχει.
 Κλαίει θρήνῳ δὲ καρδιάς, ἔπομονῶν δὲ ἔχει.
 Δὲν ἔκλαιε γιὰ λόγια, τὸ πῶς αἰχμαλωτίδῃ,
 Τὴν Μαργαρώναν ἔκλαιεν, πῶς τὴν ἄποχωεῖδῃ.
 Τὸ πῶς ἐμείνε μοναχὴ, εἰς τὰ βενὰ σὰ ὄρη,
 Ὅτι αὐτὸν ἐπῆρασιν, Σαρακῖνοὶ ἢ Μῶρη.
 Στὸ Κάερος ὁ ἀέμος, ταῖς φῆσαις ἐσωσείτης.
 Σαλτάνος τὸν ἀγόρασεν, πῆς χώρας ὁ ἀφείτης.

Παῖς ἡ Μαργαρίτα εἰς τὴν Πρβεΐτζαν ἔκτισεν εἷα.
Μονασῆιον, ἔ παῖς ἄριθι τῷ ἐγκόφιον.

Η Μαργαρίτα ταπεινὴ, χαμσίον τὸν ἐκράτει.
Ὡσαύτῳ τὸν εἶδεν κὶ ἄργησεν, πέρνει τὸ μοροπάτι.
Περίπαπῶντας θλιβερά, κλαίει τὸν οἰκοκύρη,
Ἡ σράτ' αὐτὴ τὴν εὐγαλεν, εἰς ἅγιον μονασῆει.
Θαυροσί τῷ ἢ καλογραῖς, παύσῃ ὠραιωμένῳ,
Πολλὰ τὴν ἐξενίζονται, κράζον κὶ τὴν γεμσίω.
Στὴν πρώτῃ τῷ Μονασῆρῳ, λαλεῖ τὴν συμφορὰς τῆς,
Τὸ ξένον πρᾶγμα πῶπαθεν, κλαῖσι τὴν χωριστὰ τῆς.
Βλέπεντὴν μοναξίαντῆς, πολλὰ τὴν ἐκαινῶσιν,
Μὰ πάλιν τὴν εὐδακρατῆν, κὶ τὴν παρηγορῶσιν.
Ἡ κόρη χεῖρας ἀνοιξε, δοξάζει τῷ Κυεῖω,
Τὸ πῶς τὴν ἐξαπίσειλεν, εὐ τῷ μονασῆειω.
Παρακαλῶν ἢ καλογραῖς, ἐκεῖ νὰ κατατήσῃ,
Καὶ κείνῃ δεῦ ἠθέλησεν, τῷτο γὰρ νὰ ποιήσῃ.
Ἀλλὰ φορεῖ ὡς καλογρά, ῥάστα τετιμημένη,
Χαίρει πρᾶγματα πολλὰ, αὐτὴν τὴν γεμσίω.
Σιωδοιπόρος ἤρηνεν, κὶ πάγειεν τὴν σράτα,
Οὐχὶ ἀπὸς τὴν μητέρα τῆς, μὰ εὐ συμπεθεράτα.
Καὶ τὴν Προβεΐτζαν ἐφθασεν, εἰς τόπον ζητιμένον,
Ποσῶς ἔχ ὠμολόγησεν, πρᾶγμα τὸ γεμσίον.
Ἐπῆγαν ἐπεζήτησεν, σ' αὐτὴν τὸν πεθερόν τῆς,
Τόπον νὰ κάμ' ἀνάπαυσιν, περάσῃ τὸν καιρόν τῆς.
Νὰ κάμῃ ἐξοδὸν πολλὴν, νὰ κτίσῃ Μονασῆει,
Καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτῆς, νὰχῃ αὐτὸν οἰκοκύρη.
Ἐκεῖνος ἦδ' ἵς ὤρισεν, ὅπως θέλει νὰ κτίσῃ,
Εἰς ὅποιον τόπον χρήζει αὐτὴ, τῆς εἶπεν νὰ τ' ἀρχήσῃ.

Εὐείσκει τόπον θαυμασόν, κτίζει τὸ Μοναστήρι,
 Συντόμως τὸ ἀτρέπισσον, μέγα ἁγιασθήρι.
 Ἐορᾷζει πρᾶγμα ἄπειρον, τὸ χράφειν ἔδυνάμαι,
 Εἶναι σιμὰ εἰς τὸν γιᾶλόν, πῶς γὰ τὸ διηγῆμαι;
 Λοιπὸν πρὸς τὸ ἐγκόλφιον, θέλω ἰ ἀναθηβάλω,
 Πρᾶγμα ἐξαισίον θαυμασόν, ᾠδοῦξον μεγάλο.
 Ὡσαὺν ἐτζίμπα Ἀέτος, ἐκεῖνο τὸ γαῖται,
 Κ' ἐτίναξε μὲ δυνάμιν, σὴν θάλασσαν τὸ βαθεῖ.
 Καὶ συναγεῖδι τὸ πιασεν, τὴν ὥραν γὰρ ἐκείνη,
 Στὸ σόματι τὸ ἔβαλεν, κὴ κεί τὸ καταπίνει.
 Ἐκεῖ καράβια φθάσασιν, μέσα εἰς τὸν λιμιῶνα,
 Εἰς μοναστήρι πᾶκτισσον, ὠραία Μαργαρώνα.
 Καὶ ρίκτησι τὰ δίκτυα, ἵνα γὰ πιάσων ψάγια,
 Πᾶσα λογιῆς ἐπιάσασι, συναγεῖδοκνηψάγια.
 Εὐγάνασι κὴ μερτικόν, σέλνωσιν σὸ μοναστήρι,
 Τῆς Μαργαρώνας πᾶκαμσον, ἐκεῖνο τὸ κτισθήρι.
 Ψάγια μεγάλα κὴ μικρά, ἦσαν πολὺ καμάρι,
 Κ' ἀρέθη μέσα εἰς αὐτὰ, κὴ συναγεῖδι χάρι.
 Ἐπέρων ἢ καλογριαῖς, τὰ ψάγια γὰ τὰ ξύσων,
 Γιὰ γὰ τὰ ξενπεύσασι, πλυῶν κὴ τυγανίσων.
 Κ' ἐκ τὴν κοιλιὰν συναγεῖδι, ἐγκύλφιον ἀγάνων,
 Ὡρασίον το ἢ καλογριαῖς, τὰ χέριατις τὸ πιάσων.
 Δείχων τῆς ἠγασίαςας, εἶχον μέγασον θαῦμα,
 Εἰ δέτο κὴ γρωεῖζέτο, κὴ ἀρχισε τὸ κλαῖμα.
 Τότε πληροφορέθηκον, Ἡμπέειος κὴ χάθη,
 Ἐφείξε μέσα σὴν καρδίᾳ, καὶ ὄλη ἐξεσάθη.
 Κάμνει ᾠδοῦξασιν καλήν, ὠραία Μαργαρώνα,
 Καὶ κόλυβα γὰ ψάλλασι, Παπαδες ἐμαζῶνα.

Εἶδε καὶ τὴν Λύφασιν, ἀλήθεια ἐκ τῷ γόλφῳ.

Αὐτὴ ἐπέειπε φανερά, καὶ τὸ ἔβεβαιώθη.

Πλέον ἐκ εὐθυμότητος, ὡς γὰρ νὰ ζῆ νὰ λέγῃ,

Ἐκοφε τὰ μαλιάτης, τὸν θλίβεται καὶ κλαίγει.

Καὶ καλογραῖα ἔγινεν, μεγάλη δὲ γυμνή,

Ἡ Μαργαρίτα ἡ ὡραία, ἄξια καὶ τιμημένη.

Πᾶς ὁ Ἡμπεριεὺς ἔγινεν Αὐθέντης τῷ Κάερω, καὶ πᾶσι
ἐμίσηται διὰ τῶ Πατρίδαςιν.

ΛΟιπὸν πρὸς τὸν Ἡμπεριεὺς, θέλω νὰ διηγῆσω,
Νὰ σὰς εἰπῶ τὸ τί ἔπαθεν, καὶ νὰ τὸν ὀμιλήσω.

Σουλτάνος τὸν ἀγόρασεν, γὰρ ἑκοσι δεκάτα,

Καὶ Μαργαρίτα ἡ κυρά, δεῦρ ἔδωκε τὰ μαντάτα.

Στὸν σαυλὸν τε τὸν ἔβαλεν, νὰ βλέπῃ τ' ἀλογάτω,

Καὶ νὰ λαβῆ ἢ μ' ὀρδοιῶν, ἐκεῖνα τὰ φασιάτω.

Καὶ ὡς τὸν εἶδεν εὐμορφόν, καὶ πειριγυρισμίων,

Καλὸν πιδέξιον ἄξιον, καὶ ῥοδοπλευρισμίων.

Εὐγάρησεν ἐκ τ' ἀλογα, φασέζι τῷ καδίξει,

Ἀφεντύω ᾧ τὸν ἔποισεν, τὸ Κάερος νὰ ρίζη.

Πλέον αὐτὸν ἐτρέμασιν, καὶ πλέον ἀφηνῆσαν,

Παρά τὸν γέρον τὸν παλιόν, αὐτίνον ἐτιμῆσαν.

Σουλτάνον τὸν ἐλέγασιν, ὅλοι μικροὶ μεγάλοι,

Μῶροί τε καὶ Σαρακίνοί, τὸν εἶχασιν κεφάλι.

Πᾶσι πολὺ ἐπόταξεν, ἀμέτρητον λογάει.

Οὐδὲ τινὰς εἰς τὴν Σουλτάν, ὡσάν αὐτὸν τὴν χάει.

Πᾶσιος καὶ εἰς τὴν τιμὴν, λέγω καὶ παρρησίαν.

Καὶ εἰς λογάει πᾶμπλετος, καὶ εἰς τὴν ἀφεντίαν.

Ἐμαθε δὲ τὴν ἀκοὴν, τὴν τῷ Μοναστηρίῳ,

Καὶ τετὰ βαρέλια γέμισεν, δεκάτα ἐκ χρυσίῳ.

Καί

Καὶ αὖθ' ἐκ τῆς δεκατῶν ἄλας ἀναγεμίζει ,
 Φειδώνει κ' πληρώγεται , τινὰς δὲ τὸ γροικίζει .
 Νὰ φαίνεται εἰς ἅπαντας , ὅτι ἄλας ἴω γεμάτα ,
 Καὶ καπβαίνει εὖν γιανόν , γὰ βάλῃ τὰ δεκάτα .
 Ἡὺρε καράβι πῶ' τοῦ , γὰ πᾶ εἰς γονικάτω ,
 Ὅτι κρυφῶς ἠθέλησεν , γὰ φύγῃ τ' Ἀμυράτω .
 Ὅτι ἐπόθει πάντοτε , Χεισιανῶν τὴν πίσι ,
 Ἀγάπα τὴν ὀρθοδοξίαν , πίσιν ὅπῃ βαπτίδη .
 Τρεῖς χρόνος ὁ Ἡμπέριος , ἐμπῆκε εὖν σκλαβίαν ,
 Κύριος δὲ τῶ χάρισεν , κ' εἶδε τὴν λάθραϊαν .
 Ἐμαθε Σαρακλώικα , μάλλον κ' γεάμματά τας ,
 Βγαίνει κρυφὰ τὰ ῥεχάτα , γὰ φύγῃ ἀπὸ σιμάτω .
 Κρυφὰ ἀπὸ τὸν Ἀμυράν , παγγίει εἰς καράβια .
 Ἐμίωσεν κ' πήγῃεν , εἰς γονικά μ' ἀλάβειαν .
 Ἡμέραις δεκατέσσαρες , ἀρμενίζε τὸ πλοῖον ,
 Ἐπήγῃεν κ' ἀραξεν ἐκεῖ , εἰς σὲ νησὶ ῥημείον .
 Ἐξήλθεν ὁ Ἡμπέριος , ἔξω εὖν ῥημονῆσι ,
 Ν' ἀναπαυθῇ ᾠδαιμικρὸν , μὴ γὰ ξαραθυμήσῃ .
 Βλέπει σοχάζει θεωρεῖ , ῥόδα ᾠραιτωμῆα ,
 Λαλιόδη πανεξαίρετα , κ' μιν μινουοδισμεία .
 Καὶ εὖν θυμήθηκεν ἐκεῖ , ᾠραίαν τὴν γυνήτω ,
 Εἰς τὰ λαλιόδη ἔθηκεν , εἰς μίον τὴν κεφαλῆτω .
 Ὑπνον γλυκῶν γλυκύτατον , Ἡμπέριος κοιμάται ,
 Τὴν πανεξαίρετον γυνῆν , τότες ἀνασπατάει .
 Ἡλθε καιρὸς πανδ' μορφος , κ' τὸ καράβι ξέβη ,
 Πέμπει εὖν γὴν τὴν βάρκατω , Ἡμπέρτω γὰ γυρόν .
 Γυρόντων καταπαυτῶ , δὲν τὸν ἐπιτυχένων ,
 Καὶ εὖν καράβι πήγασι , ὅπῃ τὰς ἀναμείων .

Καὶ σώνεσι καὶ δύνεσι, τὴν βάρκαν εὖ καράβι,
 Καὶ τὸ καράβι μὲ ἀσπιδί, τὴν εὐράταντα ἐδιάβη.
 Καραβοκύρης τὴν ἔκραξεν, νὰ πὺς ἀναρωτήσῃ,
 Λέσιν τε καὶ Ἡμπέειος, εἶναι εὖ ῥημονήσι.
 Μακροῖα τὴν διήγησι, πολλαὶ τὴν ἀνασέρνω,
 Ἀκυσον καὶ τὸ καραβίον, πῶ σὰς τὴν ἀναφέρνω.
 Ἐφθασεν ἔν καὶ ἀράξεν, εἰς τὴν Προβούτζα σώνει,
 Καὶ ὅστις εἶχε φραγματεῖα, ἔξω τὴν ἔξφορπώνει.
 Τὰ ῥῆχα τὸ Ἡμπέειον, εὐκοντα εὖ καράβι,
 Ὅτι ὁ οἰκοκύρης τὸς, εἰς τὸ νησί ἐδιάβη.
 Οὐδὲ τὸ ἠξέδρε τιὰς, γέρων μὴδὲ κοπέλια,
 Ὅτι δεκάτ' ἀμέτρητα, γέμωσι τὰ βαρέλια.
 Μὰ ὄπισθευαν ἅπαντες, ἄλας εἶναι γεμάτα,
 Καὶ κεῖνα εἶναι γεμοσὰ, ὀλόχρυσα δεκάτα.
 Καραβοκύρης καὶ ἄρχοντες, δαύτερα μεσημέρι.
 Λέσιν νὰ πᾶν τὰ φράγματα, εἰς τὸ Ρήγος τὸ χέρι.
 Κ' εἰς τὸν δότο τὸς ἄρχοντες, τῶτον τὸν λόγον λέγει,
 Ἄρχοντες σαὺ μὲ φαίνεται, ὁ νῆς μ' αὐτὸνο λέγει.
 Θέλω νὰ τὸ ἐξηγηθῶ, λέγω μὲν ἔχω βάρος,
 Κακὸν τῶτο μὴ σὰς φωνῇ, ὅτι λαλῶ μὲ θάρρος.
 Αὐτὸς ὅπ' ἐμεινον ἐκεῖ, σ' ἠσὶ ἐρημωμένος,
 Ἄφατος δὲ καὶ ἄποτος, θέλ' εἶν' ὀδοθαμένος.
 Καὶ δόσετε τὰ ῥῆχά τε, κάλλιο εὖ μονασίει,
 Ὡς καὶ νὰ μνημονόθῃ, ναύρῃ συμπαθησίει.
 Τὸς ἅπαντας ἐγύεισεν, ἢ συμβαλὴ ἐκείνῃ,
 Στέργισι καὶ κυράνεντῶ, λέσιν αὐτῶ νὰ μείνῃ.
 Καὶ βάνωσι τὰ ῥῆχά τε, πᾶσιν τα εὖ γεμίσῃ,
 Διὰ μνημόσμων αὐτῶ, κὺτὰ φελαβόνει.

Τὰ βῆα βαρέλια πῦ'χασιν, τὴν χάειν τὴν μεγάλην,
 Τῆς Μαργαρώνας τὰ δῶκαν, ὅπετονε κεφάλῃ.
 Λέγω κ' ἡ κτιπέριστα, κ' κορώτη ἐκ ταῖς ἄλλαις,
 Καὶ πλάσια κ' φρόνιμη, κ' ἡ πράξις τις μεγάλαις.
 Λαλῶσι τὴν ὑπόθεσιν, κ' λέγουσι τὴν πράξιν,
 Πονῶν λυπῶνται καλογραῖς, κ' κλαίγουσι μετὰ τῶν
 Οἷζει ἠγεμνίαστα, λέγω ἡ Μαργαρώνα,
 Νὰ φέρουσι τὰς ἱερεῖς, ὅλως εἰς τὸν γυαλῶνα.
 Νὰ φάλλουσι τὸν ταπεινὸν, ξένον ἢ ἀνασοεῖσιν,
 Καὶ τὰ τὸν μνημοιδόσασιν, κ' τὰ τὸν μακαρίσιν.
 Οἷ πῦ'να πλοῖον ἄφικου, εἰς τὸ ἐρημοῖσι,
 Καὶ σ' αὐτὸν κάμινομοι ἡμεῖς, ἐπὶ τὸ ἀναμῆσι.
 Εἰπάτω γερύσια, ἢ ἀνοίξῃ τὰ βαρέλια,
 Ὅτι ἄλας ἐχραάδουκε, ἢ ἀρπίση τὰ σκετέλια.
 Ἀπλώνει τὰ χεράκιτις, τὰ παρὴν ἢ ἀλατίση,
 Αὐτὴ ποτὲ δού ἠλπίζου, δεκάτα τὰ φικτίση.
 Καὶ σύρει τὸ χεράκιτις, κ' τὰ δεκάτα βείσκει,
 Βλέπει θωρεῖ σοχάζεται, πῶς κῦρε τὸ κανίσκι.
 Θαυμάζει ἄπορῃ ὁ νῆς, κενεῖ τὴν κεφαλίντις,
 Ἡ Μαργαρώνα μοναχῇ, μέσα εἰς τὸ κελίτις.
 Βλέπωντις πλῆτον τὸν πολυῶ, εἴξαπορῃ θαυμάζει,
 Τὸν Κύριόν τις κ' Θεὸν, Δημιουργὸν δοξάζει.
 Οἷζει ἢ τὰ ἔλθουσι, κτίσαις τὰ μαζωχθεῖσιν.
 Διότι ἑκατὸν κελιά, θέλει κ' τὰ κτιθεῖσιν.
 Μὲ ἑκατὸν κρεβάτια, ἀνάπαυσι τῶν ξέων,
 Τῶν ἀδουῶν κ' τῶν πτωχῶν, κ' ὁδοιπορημέων.
 Κτίζου κ' πλειώνοντα, ξενοδοχεῖον τοιμάδι,
 Ἐσὸς πτωχὸς κ' ἀδουῆς, ἐκεῖ κατασκευάδι.

Η' καλοχραῖς δὲ πάντοτε, τὸς ξένης γὰρ δουλοῦσα,
 Νὰ σέκην εἰς ἀφάσασιν, τὸ θέλων γὰρ λαβῶσιν.
 Λοιπὸν πρὸς τὴν Ἡμπέριον, λόγον θελ' ἀρχινήσει,
 Πῶς πλείσταις μέραις ἔκαμον, εἰς τὸ ἐρημονήσι.
 Ἄφαγος γὰρ ἢ ἄποτος, ἐσέβη σ' ἀδενείαν,
 Ποτὲ τ' ἐκ ἀδημόνησον, εὐδ' εἶπε βλασφημίαν.
 Βλέπει θωρεῖ σοχάζεται, μήπως ἢ γὰρ περάσει,
 Καρούα Ἄρμυραν ἐκεῖ, μέσα ἐν τῇ θαλάσῃ.
 Η' φρόισια ὑδέλιστε, γὰρ τότε μεταφέρη,
 Ἐφάνη σ' αἶ ἄρμετον, βαθεῖα σὰν φερισέει.
 Ἄρμυρίζεν ἢ ἔρχετο, ἐκ τόπον ἕως τόπου,
 Κοιτῶει τὸ θέσημα, μισθὸ μιλίε τόπου.
 Ἐκ τὴν ἀδούσιαν τὴν πολλὴν, ἀδυναμιὰν τὴν τόση,
 Οὐδὲ εὐδύετο ποσῶς λαλίαν γὰρ τὸς δώση.
 Σηκῶνταί ἢ γνέφεταί, ἢ πάλιν κατωμίσει,
 Ἐνας ἀπὸ τὸς ναύταις δὲ, αὐτὸν ἀγναντιάζει.
 Ὡς εἶδασιν οἱ ναύταις τὸ, τὸ πῶς αὐτότος κρᾶζει,
 Στὴν βάρκαν μπαίνων γὰρ γὰρ δὴν, τὸ τίς τότε φωνάζει.
 Ἐφάνη τὸς μακρότερον, ἢ πάγισι κοντάτε,
 Γιά γὰρ τὸν ἐρωτήσασι, καδίξασσι σιμάτε.
 Θωρεῖσίν τον ἢ κοιπέται, ὡσάν ὑποθαμνός,
 Ἀπὸ τὴν πείναν ἄτυχος, πῶς ἦτον κατωμένος.
 Ληκλιὰν ἐκ εἶχε καμποσῶς, τὸς ναύταις γὰρ συντύχη.
 Δέτε πῶς τὸν κατέστησε, τὸν ἄτυχον ἢ τύχη.
 Σιμάνει βάρκα πρὸς τὴν γῆν, καὶ μέσα τὸν ἐθέσα,
 Ὑπᾶσι ἢ σεβάζοντον, εἰς τὸ καράβι μέσα.
 Καὶ κοιπέται ἀδύατος, καὶ κατακρασμενός,
 Ἀρρώστημῶς ἄμορφος, πολλὰ ἀφ' ἀδαρμῶς.

Πᾶς ὁ Ἡμετέριος ἐπῆγεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μαργαρίτας
καὶ πᾶς τῆς ἐδιηγῆθη ὅσα ἴσαδε.

Εἰς τὴν Προβείτζαν ἔσωσαν ὀπὲν τὰ γονικά τε,
καὶ κείτ' ὁ βαρυόμοιρος, δίχως τὰ λογικά τε.

Ὡς εἶδαν τὸν Ἡμέριον, πολλὰ ἀδυναμένον,
Πᾶσί τιν' εὖ ξενοδοχεῖον τ' ὁμορρησκιάσμενον.

Θωρῶσίν τιν' ἢ καλογραῖς, γέρον ἄραιομείον,
τὴν νόστιμ' ἀφιέζοντα, πρόσωπον λαμπρυσμένον.

Ἡ Ρήγιατα ἐρχέονται, πάντα εὐὴν Ἐκκλησίαν,
Νὰ προσκυμᾷ καὶ νὰ θωρῆ, τὴν πόσιμ' παρρησίαν.

Ἀλλὰ πᾶσι δὲν ἤξολεν, ὡς ἔξ' ἴν' ἰόντις,
Πῶς εἶναι εἰς εὐὴν ἔσπειται, τὸ πάμπολλ' ἀκριβόν τῆς.

Πόλλ' ἀρρώστος ἐκείπτο, ἔπ' ἴν' ἀρρώστίαν.
Νῆεπέται νὰ φανερωθῆ, ἔπ' ἴν' ἀδυναμίαν.

Τὸν τόπον ἤξολε καλά, πατέρα καὶ μητέρα,
τὴν Μαργαρίτα εὖ ἤξολε, Ρήγος τὴν θυγατέρα.

Οὐδὲ ἐκείνη πέπευε, ἔπ' ἴν' ἀδυναμίαν τε,
Δὲν τότε βάνει καὶ νῦν, νὰ δῆ τὴν γεωρμιαν τε.

Πολλὰ τὸν ἐκατάφερν, αὐτῆν ἀδυναμίαν,
Ἡμέραις ἐποίησεν πολλαῖς, μὲ τὴν ἀδυναμίαν.

Ἀπ' ὅλης δὲ τῆς ἀδυναμίας, μικρὰς τε καὶ μεγάλης,
Ἐκείνον ἐλαττώσασιν, κάλλια φῶρα τὸς ἀλλῶς.

Ὅτι τὸν ἐθωρῶσαντε, ἔσαν ὀφθαλμίσμιον,
καλοπιπίθειον ἀφροπον, καὶ ἀρχοντοβγαλμίσμιον.

Ἀρχισε νὰ εἴαθῃ, ἡμέραν εἴς ἡμέραν,
Ὅτι τὰ ξαρρῶσῃματα, τὰ φέρων καθ' ἡμέραν.

καὶ μίαν ἐν τῷ ἡμερῶν, ἄρα τῆς μεσημβρίας,
Ἡ Μαργαρίτα τὸν θωρῆ, πῶς εἶναι τῆς ἰγείας.

Εἶδεν τὸν ἄμορφον λαμψρὸν, σαὺ ἦτον ἴστυ φράϊτε,
 Θαυμάζει μόνη μοναχὴ, τὸν γὰρ ἑκατερώτα.
 Πάγει πρὸς τὸ κρεββάτιον, ἔπειτα ἀρρώστιας,
 Καὶ συμπονεῖ συμπάχειτον, μὴ μεγάλης χάρις.
 Λέγει τε μόνη μοναχὴ, τοιαῦτα τὸν ἐλάλει,
 Σαὺ εἶδε καὶ ἐπέρασεν, καὶ ἔβριθε ἢ ζάλῃ.
 Ἡμεῖς δὲ χάριτι Θεῷ, βλέπομεν εἰς ἐσεία,
 Ὅτι ἀδύνατα ἔφυγον, σήμερον ἴστυ σεία,
 Ἀλλ' ἐδὲ πάθος τίποτας, ὅπως γὰρ σ' ἐμποδίσῃ,
 Θαρρῆμεν φράϊτον τὸν Θεόν, γλίγωρα θεὸς γυεῖζῃ.
 Πλὴν λέγει καὶ ἀδελφὰ, ἀλλόθῃ καὶ ζείε,
 Νὰ μὲ εἰπῆς τὴν νόστιμα, τὸ ἴστυ πόθεν εἶναι.
 Καὶ πόθεν ἐγνηθήκης, καὶ πῶς τὰ γονικάσῃ,
 Καὶ χώρας ποίας ποταπῆς, εἰν τὰ συγγενικάσῃ.
 Νὰ ξέρωμεν γὰρ γράφομεν, ζείε καὶ πρὸς ἐσεία,
 Ὅταν μισθώσῃς ἀπ' ἐδῶ, γὰρ πάγῃς εἰς τὰ ζεία.
 Τότε δὲ ἄρχισεν αὐτὸς, γὰρ λέγει γὰρ διγῆται,
 Ὀδυμῆαις καὶ πικεῖαις τε, καὶ γὰρ ἀδελφοῦται.
 Τὰ ἐπαθεν ἐκ τῆς ἀρχῆς, εἰς ζειτείας μέρη,
 Ἡ τύχητε τὰ θέλησεν, αὐταῖα γὰρ τὰ φέρῃ.
 Ἐγὼ ἀδελφοῦθῃκα ἐκ τὸν ἐμὸν πατέρα,
 Στὴν ζειτείαν σέβηκα, μισθῶ μίαν ἡμέρα.
 Ρ'όνταις καὶ Γυόστραις ἐπαιξα, τινὰς ἐνίκησέ με,
 Καὶ Ρ'ήγας τῆς Ἀνάπολις, γαμψρὸν ἐποίησέ με.
 Εἶχε θυγάτηρ μοναχίω, τὴν λέγαν Μαργαρώνα,
 Ὅλαις τὴν προσεγέρονταν, καὶ τὴν ἑκαμαρώνα.
 Εἶχε κρυφὰ ποιέματα, σὰς λύπας δὲ κρυφίως,
 Εἶχε καὶ κείνη πρὸς ἐμὲ, ἀγάπῃ ἐπαξίως.

Πλὴν μὲν τὸν πατέρα τῆς, εἰς μηχανιὰν ἐμπήκων,
 Νὰ σὺρῃ ρούταν θουμασιῶν, τὸν ἔκαρψεν ἡ ποίικεν.
 Νὰ περμαζώξῃ τὴς πεζῆς, ἢ τὴς καβαλαρέως.
 Εἴτις νικήσῃ τ' ἄρματα, ἢ γέροντας ἢ νέας.
 Ρήγος τε ἢ τῆς Ρήγισσας, ἢ ἄρεση Μαργαρίτας,
 Ἄνδρα νὰ τὸν ἐδώσωσιν, ἐκείνης τῆς θυγόνας.
 Καβαλαρέων ἢ πεζῶν, πλῆθος ἐσυναχθῆκαν,
 Μικροὶ μεγάλοι πλείοι, εἰὼ ρούταν ἄρεθῆκαν.
 Ἐκαβαλίκοσσα ἢ γὰ, ἢ πῆγα γὰ νὰ σώσω.
 Στὴν ρούταν ὅπῃ κάμασι, ἢ κονταριῶν νὰ δώσω.
 Ἀλλὰ μὰ τὰ καρβέλιαμα, τὰ ἔχω εἰὼ καρθῆμα,
 Καὶ μὰ ταῖς παραπόνεσες, πᾶχω εἰὼ σωθικάμα.
 Τινὰς εἰ τὴς καβαλαριῶν, ποσῶς ἐνίκησέ με,
 Μικρὸς τε μὴδὲ γέροντας, ἐσυναπαύτισέ με.
 Ἐνας ἄρεθῃ θουμασιῶν, τὸν λέγων Ἀλαμάνο,
 Καὶ κονταριῶν τὴ κτύπισα, ἢ κάπω τὸν ἐβάνω.
 Ὡς εἶδασιν οἱ ἅπαντες, τὴν ρούταν ἢ τὴν Γυιόστρα,
 Τὸ πᾶς ἐκέρθησα ἐγὼ, ὅλῃν αὐτὴν τὴν μόστρα.
 Δίδου με τὴν θυγῆτρον, ὡραία Μαργαρίτα,
 Κι' ἄρεθῃ εἰὼ Ἀνάπολι, δίδου ἢ τὴν κορῶνα.
 Ἐπῆρα τὴν ζωαῖνάμα, κὶ ὡραίαν τὴν καιρῶμα,
 Νὰλθω εἰς τὴν μητέραμα, ἢ Ρήγα τὴν κυρῶμα.
 Νὰ πάρω τὴν συγχώρησιν, λέγω ἐκ τὴς γονεῖςμα,
 Νὰ χαιρετήσω φίλουςμα, μὲν τὴς συγγενεῖςμα.
 Καὶ μέσον τὸ θῆσῆμα, τῆς τράτας ἢ τὴν ὁρόμα,
 Πεζόδομ' ὅτι κέρασαν, τ' ἄλογα εἰὼ πλοῦρομα.
 Νὰναπαυθῆμε λιγοςὸν καθίζουμὶ δαμάκι,
 Στὴν εἰσάταν ὅπῃ ἦτοε, βρῦσι μὲ κρυὸν κερῆκι.
 Καὶ

Καὶ εἶχα τὸ ἐγκόλιμα, τὸ πῆρα κτῆς μὲθός με,
 Χαριτωμένον θαυμασόν, κὴ τὴν δὲ χλὴν παθός με.
 Στὸ σῆθος ἦν τὸ ἔθικα, τῆς θαυμαστῆς γυνῆς με,
 Τῆς Μαργαρώνας τῆς ὠριάς, τῆς δὲ λογιτικῆς με.
 Λίγον ὑποκοιμήθηκα, ἐκ τὸν πολὺν τὸν κόπον,
 Κτῆν ἴσην εἶραταν πᾶ ἄλαμψ, κὴ τὸν μεγάλον τόπον.
 Βλέπει τὸ γκόλιον Ἀέτος, φάνητε κ' εἶναι κρέας,
 Ἐχύθηκε κὴ πῆρέ το, ἀπᾶν ὑπὸ μακρέας.
 Καὶ πῆγε κὴ ἐσέβηκεν, εἰς τὸ ἐπισὶ ἀπέσω,
 Καὶ τζίμπα, κατατζίμπατο, νὰ δῆ τὸ τί ἔχει ἀπ' ἔσω.
 Περιπατῶ πρὸς τὸν γιάλον, μὴ ναῦρω νὰ περάσω,
 Καμίαν βάρκαν πέποτε, νὰ πάγω νὰ τὸ πιάσω.
 Ἡῦρα μονόξυλον μικρὸν, κὴ νὰ περάσω πῆγα,
 Ἐσυσεν ἄνεμος πολὺς, εὐὸ πέλαγος ἐπῆγα.
 Κερσάρικον μὲ κῦρῆκεν, εὐὸ Κάερος ὁδῶει,
 Σικλάνος μὲ ἀγόρατσεν, αὐτὸς μὲ παραγματῶει.
 Ἀγάπα με ὑπὸ ψυχῆς, Ἀφούτιω μὲ ἐποίησεν,
 Τῷ Κάερος τῷ θαυμαστῷ, εὐὸ ἀφουτιάν μ' ἀφήκεν.
 Πολὺν καιρὸν ἀφούτῶσα, εὐὸ Κάερος τὴν χώρα,
 Γυνῆς με ἐνθυμήθηκα, κὴ μίασῶσα τὴν ὥρα.
 Κλαίω πολλὴ κὴ δέρνομαι, εὐὸ τὴν πιθυμιά με,
 Ὡς εὐὸ τὴν γυναικά με, τὴν γλυκοσυνοδέ με.
 Τὸ πῶς ἐμείνε μοναχῆ, εὐὸ ὄρη εὐὸ βενία,
 Ποσῶς ματιὰτ' ἐκ ἔμαθα, ὑπὸ τὴν ξενιτεία.
 Στὸ τέλος ἐβελήθηκα, εὐὸ ἴδω νὰ πισρέψω,
 Ὡραίαν Μαργαρώνά με, νὰ τὴν ἀναγυρόσω.
 Νὰ μάθω ζῆ ἢ ὑπότανε, νὰ τὸ πληροφορέσω,
 Νὰ βάρω κὴ τὰ ρυχά με, κὴ νὰ μαυροφορίσω.

Καράβι ὅπῃ μ' ἔφερε, ὄξέβη εἰς νησάκι,
 Εὐγῆκα εἰς τὰ λάλυδα, ὕπνωσα καὶ δαμάκι.
 Ουμῶντας τὴν ἀγάπημα, καὶ τὴν παρηγοριάμα,
 Τὴν Μαργαρώνα τὴν χρυσίω, καὶ τὴν ὀπιθυμιάμα.
 Ἀνεμος ὃς τὴν παραβιῶ, καλὸς τὸ εἶχε πηδύση,
 Καὶ γέρθη εἰς τὸ πέλαγος, ἐπῆγε τὰ μισθύση.
 Καὶ ἔμεινα εἰς τὸ νησί, τὸ ἔρημον χαράκι,
 Κ' εἰς τὸς ἢ πείνα μ' ἔφερε, νὰ χάσω τὸ κορμάκι.
 Τεῖα βαρέλια ἔβαλα, δεκάτα γεμισιμῆα,
 Μὲ ἄλας τ' ἀνακάπωσα, εἰχάτα φωντωμῆα.
 Ἐχασα καὶ τὸ ἔχειμα, ἔχασα τὴν γυνήμα,
 Τὴν ἀφροτιῶν σὸ Κἄερος, ἔχασα τὴν τιμήμα.
 Βύλομαι δὲ κυεῖαμα, τὸν Κόσμον νὰ γυεῖσω,
 Νὰ μάθω τὸ τί ἐμέλλετο, ἀλήθεια νὰ γροικῆσω.
 Ἀκασοὶ δὲ κυεῖαμα, κτιτόεστα μεγάλη,
 Ὁ Ρ'ήγας ὅπῃ εἶναι δῶ, τὸ φρόνιμον κεφάλι,
 Πατήρμα εἶναι φυσικὸς, αὐτὸς θέλης νὰ γροικῆσης,
 Ἡ Ρ'ήγιατα μητέραμα, καὶ μὴ τ' ὁμολογήσης.
 Διὰ τὴν δυσυχίαμα, ὅπ' ἀρρώσῃ ὀπίσω,
 Κ' ἔχω πολλὴν τὴν ἐνθροπῶ, εὐκαιρὸς νὰ γυεῖσω.
 Τόσον καιρὸν ὅπ' ἔκαμα, σῆς ἔσπειρας πὰ μέρη,
 Καὶ τῶρα δεὶ μὲ βεῖσκειται, πορῆσι εἰς τὸ χέρι.
 Πανδυσυχῆς πανάτυχος, μάλλον ἀδελφιμῆος,
 Στὸν ξενιῶνα κείτομαι, ὁ ἀδελφογεμῆος.
 Καὶ σὰν τὸ μάθη πάραυτα, τὴν ὄρα μὲ κρατίζει,
 Νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ νὰ διαβῶ, μὰ θέλει μ' ἐμποδίζει.
 Γιὰ τὴν γυνήμα νὰ ζῆπῶ, ῥωπῶντας νὰ μαδαίνας,
 Καὶ δεὶ μπορῶ ἀπὸ ψυχῆς, πὰς λύπας νὰ βασιάνας.

Μὰ θέλ' εἶπῃ τὴν ὄραυτῆ, Ρήγας δὲ τὰ γέω,
 Καὶ τὴν ἐκείτης σέρησιν, πῶς τὰ τὴν ἱστορίαν;
 Ποία ψυχὴ καὶ ποία καρδιά, δὲν ἤθελε βερκαίση,
 Σπὲ λόγια τὰ εὐλιβερά, τὰ μὴ ἀνάδρακώση;
 Ἐξω τὰ χ' ἦτορ πᾶσι, γλυπτοπελεκημῆος,
 Ἡ' ξύλιος μὲ κράδα, εἰδαλοκαμωμῆος.
 Ἡ' Κόρη πλεὺς δὲν οὐμένη, τὰ λόγια τὰ πομῆση,
 Σπὲν τᾶχιλον τε βείσκειται, ὀλιγοθυμῆση.
 Βρυχάται κλαίει καὶ θρήνη, τὰ δάκρυα τῆς ξέχων,
 Ὡσὺν ποτίμι ἄγειον, τὰ ρυχάτης καὶ βρέχων.
 Σῶνον καὶ συνεφέρων τὴν, καὶ πῆρε σὺν αἴρα.
 Νὰ ἴδες θρήνος καὶ χαρῆς, ἐκείνῳ τὴν ἡμέρα.
 Οἷζει καὶ σφαλίζουσι, Μοναστηρῶ τῆς πέρταις,
 Οἱ καλοχαῖς μαζώνονται, δὲ τὰ μάθων τότες.
 Αὐτοῖσι, φανερῶνται, οἱ δούτης ὅτι ἐπάδων,
 Καὶ τὴν ἀλήθειαν καλοχαῖς, κατὰ τὴν ἐμάδων.
 Λέσιν ὅτι ἀληθινὰ, τὰ λόγια τῆς ὁμοιάζων,
 Κλαῖσι πολλὰ καὶ θρήνηνται, καὶ τὸν Θεὸν δοξάζων.
 Ἡ' Μαργαρίτα τὸ δεῖξε, τὸ γέλοφιν ὅπε χάθη,
 Εἶπεν καὶ τὴν ἀθιβολίῳ, πῶς τῶρον τὰ τὸ μάθη.
 Λέγει πῶς τὰ καράβια, τὰ δίκτυα ἐχαλάσαν,
 Καὶ ψαεῖα πολλῶν λογίων, αἰείθμητα ἐπιάσαν.
 Καὶ πέμφασιν ἐμᾶς πολλὰ, γὰρ τὰ ἐλακοηθῆμεν,
 Νὰ τῆς ὀχαισιθῆμεν, καὶ τὰ τῆς ὀχαιθῆμεν.
 Κ' ἔσειλα δύο καλοχαῖς, τὰ φθιάσουσι τὸ ψαεῖ,
 Καὶ τὸ ἐγκόφιν ἦρασι, συναγελῆσιν σ' κεφάει.
 Θαυμάζων τὴν ἱστορίαν, πολλὰ τὴν ἐχάρηκαν,
 Τὸ πῶς εἰς τὸ ψαεῖ κοιλίαν, ἐγκόφιν ὀρῆκαν.
 Ταῖς

Ταῖς καλογραῖς ἀπέσειλε, νὰ πᾶσι νὰ σολίσεν,
 Σπὴν Ἐκκλησιαὴν σημαίνουσι, τὸν Κύριον νὰ ὑμνήσεν.
 Ψάλλον δοξάζεν κὶ ὑμῶν, Χριστὸν τὸν ζωοδότῳ,
 Τὸν Κυριόν τε κὶ Θεόν, κὶ Ποιητὴν Δεσπότην.
 Τὸ πῶς τὸς ἐσπλαγχνίσθηκεν, κὶ δῶσέ τις τῷ χάριν,
 Καὶ σμίχθησαν ὡς κορότερον, αὐτίκον τὸ ζῶγαριν.

Πῶς ἡ Μαργαῶνα ἔδραμ' ἐπὶ τῷ ἕδρῳ τῆς Βασιλοῦσας ὡς Μη-
 ρός τε, ἔ' ἔγιναν μεγάλας χαρὰς διὰ τὸν
 γυρισμὸν αὐτῆς Ἡμιστεῖο.

Η Μαργαῶνα ἔδραμ' ἐπὶ τῷ ἕδρῳ τῆς Βασιλοῦσας νὰ σώσῃ,
 Ἡμ' ἑθνητικῶν ἀρχόντισσας, μαντάτα νὰ τις δῶσῃ.
 Κ' εὐεσκῶσι τῷ Ἡμιστεῖο, πολλὰ τὸν πικραμονῆ,
 Συμῶντας τὸν Ἡμπερίον, παντῶν τε θλιμμονῆ.
 Ἡ Μαργαῶνα γύρισε, τῆς Βασιλοῦσας διγάται,
 Ἡ Βασιλοῦσα ὡς γνωστικῆ, σέκεται κὶ ἀφοκράται.
 Παρακαλῶ κυρία μου, θέλω νὰ σ' ἀναφέρω,
 Νὰ ἔχω χάριν βεργεσιᾶς, λόγῳ τῷ ὑμετέρῳ.
 Ἡ Βασιλοῦσα συκάθηκεν, πρὸς αὐτῷ κακμίξει,
 Καὶ εἶπε τῷ ἀθηβολῷ, εἶπεν κὶ ἀρχιμύξει.
 Ἡ Μαργαῶνα φρόνιμη, ποῖατε λόγια λέγει,
 Σαὺ νᾶχ' ἐμπῆ εἰς δασκαλεῖον, νὰ τὰ θελεθῆ ἀλέγει.
 Παρακαλῶ σ' ἀφούρα μου, Βασιλοῦσα τιμημονῆ,
 Εὐθνηκῆ κὶ φρόνιμη, μυριοχαριτωμονῆ.
 Νὰ ρίψῃς ναυ' ἐπίσσωσιν, αἰλαῖς τῆ παλατίου,
 Νὰ εὐφρανθῆς κὶ τὰ χαρῆς, μαντάτα δὲ τῆ θεῖου.
 Ὡσαύτῃ ὅταν ἐθνητισε, ἐκείνον τὸν ἕδρῳ σου,
 Ἡμπερίον τὸν θαυμαστὸν, κὶ τὸν πόλιν ἀκριβόν σου.

Ὡς ἤκησεν ἡ Ρήγισσα, τῆς Κόρης πῶς διηγήται,
 Ἐσπάρταξαν τὰ μέλη της, σ' ἐκείνα π' ἀφοκράται.
 Καὶ γιὰ τὸ γλαυρότερον, τῆς λέγει τὰ μὲν λάθη,
 Φόρσι κ' ἄλογον τίποτας, γιὰ τὸν Ἡμπέριον μάθη.
 Πρὶν ᾧδ' εὖ τὰ πληρώσασσι, ματαίητε ἦδ' ἢ τὸ Θεῖον,
 Ἡλθευ ἦδ' ὁ Ἡμπέριος, ἔσω τὴν παλατίαν.
 Βλέπει τὸν ὁ πατέρας τε, μὴ κ' ἢ τὴν μητέρα,
 Χαράς πολλαῖς ἐκάμασιν, ἐκείνου τὴν ἡμέραν.
 Σπυλίζουσι ταῖς Ἐκκλησιαῖς, κρῖσι τὰ σημαυτήρια,
 Καὶ οἱ Παπάδες ψάλλουσιν, κ' ὅλα τὰ Μοναστήρια.
 Ἰμνῶσι κ' δοξάζουσι, Θεὸν κ' Κύριον πάντων,
 Τῷ Οὐρανῷ τε Ποιητῷ, κ' πλάσῃ τῷ ἀπάντων.
 Θαύμασμα ἔχουσι φρικτῶν, τίς γὰρ τ' ἀναδιβάλη;
 Πολλὰ παραξενύζονται, μικροί τε κ' μεγάλοι.
 Τὸ πῶς ἐγένετο κατ' ἀρχάς, εἰς αὐτὸ τὸ ζεῦγάρη,
 Σ' Ἡμπέριον κ' τὴν γυνῆν, ὅπως ἔχασιν τὴν χάριν.
 Ἀκῶσαύ το κ' ἄρχοντες, πάνε κ' χαιρετῶντων,
 Περιλαμβανῶν τὸν σφικτῶν, γλυκιά καταφιλήντων.
 Πολλὰ τὸν ἀειχαίρονται, σκιρτῶντες ὀφραινῶντες,
 Εὐφρεπισμόνοι ἅπαντες, κ' ἀναγαλλιώντες.
 Καὶ κληρονομία γίνεται, ταῖς χάραϊς τῶν πατρῶς τε.
 Ρήγας ἐκαταστάθηκεν, σὺν ἡδελ' ἀπατός τε.
 Νὰ ταῖς χαράϊς κ' σκιρτισμῶς, ταῖς χάραϊς ὅπ' ὀείξ.
 Τιμαῖς κ' ἀξιώματα, ὅπως κ' αὐτὴν γυεῖξ.
 Ὅσαις πικείαις ἔδωκεν, Ἡμπέριος εὐὰ ξένια,
 Τετραδιπλα τὰ ἔλαβεν, ὡς λέσιν τὰ γεαμμένα.
 Ἀφρότης μέγας ἐγένετο, ὡς ἔβρεχε τὸ μέλος,
 Ἡμπέριος ὁ θαυμαστός, ὡς ἔδειξε τὸ τέλος.